

4/20/2535
6/1/2535
11/1/2535

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีการสอน
แบบไฮเลนต์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู

ปริญญาณิพนธ์

ของ

วิบูลรัตน์ วาครักษ์จิต

๗ พ.ค. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2529

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

178376

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปัญหานี้จน
 จบสิ้นแล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาตามตัวนิสิต
 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบ

.....เสาวฤทธิ์ วัฒนวิทย์.....ประธาน

.....เสาวฤทธิ์ วัฒนวิทย์.....ประธาน

.....อรรถพร งาม.....กรรมการ

.....อรรถพร งาม.....กรรมการ

.....เสาวฤทธิ์ วัฒนวิทย์.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความแนะนำและความช่วยเหลืออย่างดียิ่ง
จาก คร.เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ และอาจารย์อรพินท์ ชูชม ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง
ในความกรุณาของท่านทั้งสอง และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์ขจร สุขรังสรรค์ ที่กรุณาให้คำแนะนำต่าง ๆ ที่
เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณคณะกรรมการและนักเรียนโรงเรียน เกตุมวดี ที่ได้ให้ความร่วมมือ
ด้วยดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบคุณคุณทศพร ทรัพย์สิน ซึ่งเป็นผู้ให้กำลังใจ ความห่วงใย ตลอดจน
ให้ความช่วยเหลือในหลาย ๆ ด้านจนทำให้ปริญญานิพนธ์สำเร็จเป็นรูปเล่มได้

ท้ายที่สุดของน้อมรำลึกถึงพระคุณของคุณพ่อ และคุณแม่ ที่เคารพรักยิ่ง ซึ่ง
เป็นผู้ให้ทุกสิ่งแก่ลูกตลอดมา

วิบูลรัตน์ วาครักษ์จิต

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
	เอกสารเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาแบบไฮเลนต์ เวย์	12
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาแบบไฮเลนต์ เวย์	31
	เอกสารเกี่ยวกับเกณฑ์การพิจารณาคู่มือครูการสอนภาษาอังกฤษ ..	31
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	34
	สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	37
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	39
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	39
	เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง	41
	เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	42
	การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	42
	วิธีดำเนินการทดลอง	47
	แบบแผนการทดลอง	48
	การวิเคราะห์ข้อมูล	49
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	50

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	53
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	53
	ลำดับชั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล	53
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	54
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	61
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	61
	สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	62
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	62
	การวิเคราะห์ข้อมูล	64
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	64
	อภิปรายผล	65
	ข้อสังเกตและปัญหาที่พบในการวิจัย	70
	ข้อเสนอแนะ	71
	บรรณานุกรม	73
	ภาคผนวก	78

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงการจัดกลุ่มตัวอย่าง	41
2	แบบแผนการทดลอง	48
3	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อตรวจสอบความแตกต่างระหว่าง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีระดับ ความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ที่เรียน โดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู ...	55
4	ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างนักเรียนที่มีระดับ ความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ของแต่ละ กลุ่มเป็นรายคู่	56
5	วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อตรวจสอบความแตกต่างระหว่าง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชายและ นักเรียนหญิงที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู	59
6	การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อตรวจสอบความแตกต่างระหว่าง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มี ระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ที่เรียน โดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู..	60

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียน โดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู จำนวนตามระดับความสามารถทางการเรียน	58

ภูมิหลัง

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่าจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ที่สำคัญประการหนึ่ง คือ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะเบื้องต้นในการใช้ภาษาอังกฤษอันเป็นพื้นฐานที่จะศึกษาต่อไปในระดับสูงขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ 2521 : 23) การฝึกทักษะเบื้องต้นนี้ เน้นทักษะทั้ง 4 คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้สัมพันธ์กันไปตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนต่างก็เป็นการสื่อความคิด ตลอดจนความเข้าใจจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่ง (ศิธร แสงชนู และ คิค พงศทัต 2521 : 23) แต่เมื่อพิจารณาจำนวนเวลาที่นักเรียนไทยเรียนภาษาอังกฤษจนจบระดับมัธยมศึกษาแล้ว จะเห็นได้ว่าเป็นเวลานานไม่น้อยทีเดียว แต่การเรียนของนักเรียนก็ไม่ได้ผลสมกับเวลาที่นักเรียนเสียไป และทุนที่รัฐทุ่มให้กับการนี้ ไม่ว่าทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนยังอยู่ในระดับอ่อนโดยทั่วไป (กานดา ณ ถลาง 2515 : 1) และจากการศึกษาวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อผิดพลาดในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นเวลา 6 - 10 ปี ผลปรากฏว่า นักเรียนไทยมีความสามารถอยู่ในขั้นต่ำมาก ซึ่งปัญหานี้ไม่ได้มีสาเหตุมาจากความไม่ฉลาด หากแต่เป็นเพราะนักเรียนเหล่านี้ไม่ได้รับการสอนที่ดีเพียงพอ (Brudhiprabha. 1972 : 1 - 3) และผลจากการสำรวจความคิดเห็นของผู้สอนในระดับมหาวิทยาลัยในประเทศแคนาดาที่มีต่อนักเรียนไทยในประเทศนั้นพบว่า นักเรียนไทยมีปัญหาค้นหาการใช้ภาษา กล่าวคือ ไม่สามารถนำความคิดของตนมาใช้ในรูปประโยคที่ถูกต้องได้ ทั้งนี้เนื่องมาจากผลของการเรียนการสอนภาษาในประเทศไทยที่จำกัดให้การเรียนอยู่ภายใต้สถานการณ์ที่ควบคุมตลอดเวลา โดยมีครูเป็นผู้กำหนดแบบอย่างการใช้ภาษาที่ถูกต้องให้เพื่อป้องกันการทำผิด จึงทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสใช้ความคิด และทดลองใช้ภาษาคำย

ตนเอง (Sadler. 1974 : 1 - 7) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประสิทธิ์ นรศาสตร์ (ประสิทธิ์ นรศาสตร์ 2526 : 82) ที่วิเคราะห์พฤติกรรมการสอนของ ครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดนครสวรรค์ ความหลักการวิเคราะห์ พฤติกรรมของ แพลนเคอร์ส (Flanders) พบว่า ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ นั้น ครูใช้เวลาส่วนมากในการอธิบาย บรรยาย อ่านหรือให้นักเรียนออกเสียงตามครู และตอบคำถาม นักเรียนมีโอกาใช้ภาษาอังกฤษโดยการริเริ่มขึ้นมาเองน้อยที่สุดเพียง ร้อยละ 1.02

ด้วยเหตุที่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูสอนไม่เปิดโอกาสให้นักเรียน ใช้ความคิดและทดลองใช้ภาษาด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนไม่เกิดการพัฒนาทักษะทาง ภาษา ทั้งนี้ในการจัดการเรียนการสอนควร เน้นการจัดการเรียนการสอนที่เสริมสร้าง บัญญาและให้โอกาสนักเรียนได้ใช้ภาษาคด้วยตนเองมากที่สุด ขณะเดียวกันลดอัตราการใช้ ภาษาของครูให้น้อยลง เนื่องจากในการสอนแต่ละครั้งโดยเฉลี่ยครูใช้เวลาพูดถึง 66% และจะเพิ่มมากขึ้นตามจำนวนกิจกรรม ทำให้นักเรียนมีโอกาสนพูดหรือฝึกการใช้ภาษา น้อยมาก (Shafer. 1970 : 15) จากเอกสารและงานวิจัยที่พบนี้แสดงให้เห็น ว่าการจัดการเรียนการสอนยังอยู่ในระดับที่ต้องมีการปรับปรุงและพัฒนาการเรียน การสอน อย่างไรก็ตามได้มีการแก้ไขและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหลาย ลักษณะตามแนวโน้มในการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบันด้วยวิธีสอนแบบต่าง ๆ เช่น เทคนิคส์ลิง เลิร์นนิ่ง (Counseling Learning) ซัคส์เจสโทพีเกีย (Suggestopedia) โทเทิล ฟิสิกส์เกิล เรสพอนส์ (Total Physical Responses) และ ซาเลนท์ เวย์ (Silent Way)

วิธีการสอนแบบซาเลนท์ เวย์ (Silent Way) เป็นวิธีการสอนภาษา ต่างประเทศแบบหนึ่ง ซึ่ง คาเล็บ กาเตนโย (Caleb Gattegno) เป็นผู้คิดขึ้น ในราว ค.ศ. 1963 และได้พัฒนาแนวการสอนเรื่อยมา ลักษณะสำคัญของการสอนคือ ในการสอนเสียง คำ ความหมาย หรือโครงสร้างของประโยค ครูจะใช้แผนภูมิเสียง แผนภูมิคำ แท่งไม้ที่มีขนาดและสีต่าง ๆ กับ รูปภาพ หรือท่าทางการกระทำควบคู่ไปกับ

การพูด โดยเน้นว่าจะต้องพูดให้นักเรียนฟังเพียงครั้งเดียว การพูดจะพูดจากคำเป็นวลี จากวลีเป็นประโยค หลังจากพูดคำวลีหรือประโยคแล้ว ครูจะเงิบบราว 3 - 5 วินาที เพื่อให้นักเรียนสามารถปะติดปะต่อสิ่งที่เรียน และติดตามการเรียนไปโดยตลอด ทั้งนี้ เนื่องจากการเงิบบเป็นเครื่องจูงใจให้นักเรียนแสดงความสามารถในการใช้ภาษาด้วยตนเอง โดยใช้ความคิดหาข้อความจากสิ่งที่ได้ยิน เช่น การสอนคำว่า "a pen" ครูจะสมมุติแท่งไม้เป็นปากกา ครูจะชูแท่งไม้พร้อมกับชี้ไปที่ปากกา และพูดว่า "a pen" จากนั้นครูจะเงิบบราว 3 วินาที แล้วครูหยิบแท่งไม้อันเดิมชูขึ้นอีกครั้งเพื่อให้นักเรียน พูดทีละคนหรือพูดพร้อมกัน โดยครูจะไม่พูดซ้ำอีก ครูมีหน้าที่คอยสังเกตว่านักเรียนคนใด ออกเสียงใกล้เคียงและใกล้เคียงที่สุด ให้นักเรียนคนนั้นออกเสียงซ้ำเป็นแบบอย่างแทนครู ถ้าไม่มีใครออกเสียงได้ถูกครูจะชี้ไปที่แท่งไม้เสียง และให้นักเรียนออกเสียงใหม่หรือ ในการสอนสีต่าง ๆ ครูจะใช้นิ้วลูบที่สีของแท่งไม้ และเทียบกับสิ่งของอื่น ๆ ที่มีสีเดียวกัน เช่น แท่งไม้สีแดง ครูจะใช้นิ้วลูบและพูดว่า "red" และ "a red pen" เด็กจะ เข้าใจความหมายและไวยากรณ์ได้ทันทีโดยที่ครูไม่ต้องแปล เมื่อครูสอนสีอื่น ๆ ครูจะพูด แต่เพียงว่า "blue", "green" นักเรียนจะสามารถแทนสีเหล่านั้นในตำแหน่งของ "red" ได้เป็น "a blue pen", "a green pen" จากนั้นครูจะเปิดโอกาสให้ นักเรียนแสดงความสามารถในการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ โดยใช้แท่งไม้เป็นสื่อใน การสร้างสถานการณ์ เพื่อฝึกให้นักเรียนได้สัมผัสใช้ภาษาอย่างแท้จริงด้วยวิธีการสอน แบบไชลด์เร็นท์ เวย์ นักเรียนจะเรียนโดยการใช้สติปัญญามากกว่าการท่องจำ ตลอดเวลา ที่เรียนนักเรียนจะมีอิสระในการใช้ภาษาอย่างเต็มที่โดยมีครูเป็นผู้ฟัง และติดตามการเรียนรู้อยู่โดยตลอด ด้วยเหตุนั้นนักเรียนจึงมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาถึง 90% ส่วนครูมีบทบาทเป็นเพียง ผู้จัดเนื้อหา ความรู้ทางภาษา จัดกิจกรรมการสอนโดยสร้างสถานการณ์ที่ชัดเจนและ เหมาะสม เพื่อให้ผู้เรียนรู้และเข้าใจความหมายของสิ่งที่เรียน (คิธร แสงบุญ และ คิค พงศทัต 2521 : 9 - 12) นอกจากนี้ตามทฤษฎีการเรียนรู้การสอนภาษาแบบไชลด์เร็นท์ เวย์ ทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจที่มีความหมายต่อตัวนักเรียนเอง แรงจูงใจที่เกิดขึ้นนี้ ไม่ได้เกิดจากการยกย่องชมเชยหรือให้รางวัล แต่เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความรู้สึกต่อ

พัฒนาการในการเรียนของตน นักเรียนจะทราบว่าเขาได้พัฒนาอะไรบ้างในแต่ละครั้งที่เรียน นักเรียนจะรู้สึกภูมิใจในความสำเร็จต่อการใช้ภาษาโต้ตอบสื่อความหมายกับเพื่อนร่วมชั้นได้อย่างมั่นใจ (Gattegno. 1976 : 26 - 28)

การสอนภาษาแบบไซเลนท์ เวย์ ได้นำมาใช้สอนในประเทศไทยครั้งแรกที่หน่วยสันติภาพอเมริกัน ในปี พ.ศ. 2517 โดยใช้สอนภาษาไทยให้กับอาสาสมัครอเมริกันที่มาทำงานในประเทศไทย และพบว่า ผลการสอนเป็นที่น่าพอใจ นอกจากผู้เรียนจะเกิดทักษะทั้ง 4 ทางภาษาแล้ว ยังมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนด้วย (Nelson. 1978 : 1 - 7) และจากการทดลองสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบไซเลนท์ เวย์ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนประถมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่าการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีนี้ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้น (ศรีนทิพย์ โอเจริญ 2522 : 52)

จากทฤษฎีการเรียนการสอนแบบไซเลนท์ เวย์ (Silent Way) ผู้วิจัยเห็นว่า วิธีดังกล่าวนี้เปิดโอกาสให้นักเรียนใช้หรือสัมผัสภาษาด้วยตนเองมากที่สุด โดยใช้แท่งไม้เป็นสื่อสำคัญในการจับต้องภาษาที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีของ การ์ล แรนดอม โรเจอร์ส (Carl Random Rogers) ในเรื่องการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self - Learning) ที่ว่าแนวโน้มที่จะทำให้บุคคลพัฒนาก้าวหน้าไป (Forward - Moving Tendency) คือการที่บุคคลสามารถรับรู้ได้อย่างชัดเจน และมีสัญลักษณ์อย่างเพียงพอ (Clearly - Perceived and Adequately) บุคคลจะแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ เนื่องจากสัญลักษณ์ที่ได้รับ และเมื่อบุคคลเกิดการเรียนรู้แล้ว บุคคลจะสามารถใช้สัญลักษณ์ได้อย่างถูกต้องตรงกับความเป็นจริงตามประสบการณ์ที่ได้รับมากที่สุด บุคคลจะเป็นผู้ที่มีการพัฒนาการเรียนรู้เป็นไปตามลำดับขั้น (Bernard. 1974 : 88 - 90)

สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาในปัจจุบัน ครูที่สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ได้แนวทางการจัดทำบันทึกการสอนจากคู่มือครูที่ใช้ประกอบการสอนตามแบบเรียนซึ่งเป็นนโยบายของกระทรวงศึกษาธิการในการพิจารณาอนุญาตให้ใช้แบบเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาโดยระบุว่า แบบเรียนที่จะได้รับอนุญาตให้ใช้ใน

โรงเรียนใดนั้น ต้องมีคู่มือครูที่สมบูรณ์และถูกต้องตามเกณฑ์ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด เช่น จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาวิธีสอนและกิจกรรมเสนอแนะอุปกรณ์และสื่อการเรียน เป็นต้น โดยผ่านการตรวจและพิจารณาโดยคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 3)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำวิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ มาทดลองสอนภาษาอังกฤษ โดยเปรียบเทียบกับการสอนตามคู่มือครู เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ กับวิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ และวิธีการสอนตามคู่มือครู
4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง โดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู
5. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู
6. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เป็นแนวทางสำหรับครู ศึกษานิเทศก์ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษได้พิจารณาปรับปรุงการเรียนการสอน ตลอดจนจัดการอบรมและสัมมนาครูผู้สอนภาษาอังกฤษให้รู้จักการนำวิธีการสอนแบบใหม่ ๆ ไปใช้ในการเรียนการสอน เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมและริเริ่มในการใช้ภาษาอย่างกว้างขวางและเป็นอิสระ

2. เป็นแนวทางสำหรับผู้เขียนแบบเรียน และคณะกรรมการพิจารณาแบบเรียน เพื่อการผลิต และการใช้สื่อการเรียนให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเกตุมาลี อำเภอมือเืองฯ จังหวัดสมุทรสาคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 160 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเกตุมาลี อำเภอมือเืองฯ จังหวัดสมุทรสาคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 60 คน เป็นนักเรียนชาย 30 คน นักเรียนหญิง 30 คน ซึ่งสุ่มมาจากประชากร โดยใช้วิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

2. ระยะเวลาในการทดลอง

กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เวลา 12 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ เป็นเวลา 3 สัปดาห์ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง ยึดเนื้อหาวิชา อ.011 จากหนังสือ Lado English Series Book, I แต่งโดย Robert Lado แห่ง Georgetown University ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

หลัก 1 - 2 (อ.011 - อ.012) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตั้งแต่ Unit 3 - Unit 6
ดังนี้

Unit 3 - Identifying a person.

Unit 4 - Greeting a friend

Unit 5 - Visiting a friend

Unit 6 - Answering the phone and taking a message

4. ตัวแปรที่ศึกษา

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

4.1.1 วิธีการสอน ซึ่งแบ่งออกเป็น

4.1.1.1 วิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์

4.1.1.2 วิธีการสอนตามคู่มือครู

4.1.2 ระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

4.1.2.1 ระดับความสามารถทางการเรียนสูง

4.1.2.2 ระดับความสามารถทางการเรียนปานกลาง

4.1.2.3 ระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ

4.1.3 เพศ แบ่งเป็น ชายและหญิง

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

4.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

4.2.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ (Silent Way) หมายถึง วิธีการที่
ผู้สอนดำเนินการสอนตามแผนการสอนซึ่งสร้างจากเนื้อหาใน Unit 3 - Unit 6
ของหนังสือ Lado English Series Book. I โดยมีลำดับขั้นตอนการสอนตาม
ทฤษฎีวิธีการสอนภาษาแบบไฮเลนต์ เวย์ ของ Caleb Gattegno ดังต่อไปนี้

1.1 การปฐมนิเทศ เป็นการเตรียมตัวนักเรียนให้ทราบเกี่ยวกับวิธีการสอนและอุปกรณ์การสอนของครู

1.2 การสอนและการทดสอบ ครูจะสอนเสียง คำ ความหมาย และโครงสร้างประโยค โดยการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นสื่อ เช่น แผนภูมิเสียง แผนภูมิคำ แท่งไม้ รูปภาพ ไม้ชี้ ตลอดจนลักษณะท่าทางประกอบการพูดเพียงครั้งเดียว และให้นักเรียนแสดงความสามารถในการใช้ภาษาจากรูปแบบภาษาของครู ซึ่งเป็นการทดสอบนักเรียนว่าสามารถสื่อภาษาได้เพียงใด

1.3 การฝึก ครูจะให้นักเรียนใช้แท่งไม้ และรูปภาพเป็นสื่อในการฝึกกิจกรรมการใช้ภาษาด้วยตนเองในแบบต่าง ๆ

1.4 การรับฟังความคิดเห็นและให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน หลังจากจบการสอนแต่ละครั้ง ครูจะเปิดโอกาสให้นักเรียนบรรยายความรู้สึกลึกซึ้งที่มีต่อการเรียน แผนการสอนด้วยวิธีการสอนแบบไฮแลนด์ เวย์ ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น และหาคุณภาพแล้ว

2. วิธีการสอนตามคู่มือครู หมายถึง วิธีการซึ่งผู้สอนดำเนินการสอนตามแผนการสอน ซึ่งสร้างจากเนื้อหาใน Unit 3 – Unit 6 ของหนังสือ Lado English Series Book. I ตามแนวทางจากคู่มือครู การสอนภาษาอังกฤษของหนังสือลาโด เขียนโดย ดร.ประพาศน์ พงุทธิประภา ดร.สุนทร โคตรบรรเทา และอาจารย์เบญจา ชันไพบุลย์ ซึ่งคณะกรรมการตรวจพิจารณาแบบเรียนและคู่มือครูได้อนุญาตให้ใช้ในโรงเรียนได้ ลักษณะการสอนเป็นการอธิบาย ซักถาม ยกตัวอย่างประกอบ โดยการใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ซึ่งมีลำดับขั้นตอนการสอน ดังต่อไปนี้

2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้

2.2 เนื้อหา

2.3 กิจกรรม

2.4 การประเมินผล และ

2.5 สิ่งส่งเสริมการเรียนการสอนโดยการเสนอแนะกิจกรรม และ
สื่อการสอนที่สอดคล้องกับเนื้อหาไว้ให้ครูเลือกใช้ตามความเหมาะสม

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของนักเรียน
ในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง - การพูด - การอ่าน - การเขียน
ซึ่งวัดได้จากคะแนนของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้จากการทำแบบทดสอบ
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเรื่อง Identifying a person ใน
Unit 3, Greeting a friend ใน Unit 4, Visiting a friend ใน
Unit 5 และ Answering the phone and taking a message ใน
Unit 6 ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว

4. ระดับความสามารถทางการเรียน หมายถึง ระดับผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งวัดได้จากคะแนนของนักเรียนในกลุ่มทดลอง
และกลุ่มควบคุมที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของ
กลุ่มโรงเรียนสังกัดกองการประถมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา
แห่งชาติ จังหวัดสมุทรสาคร และนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบครั้งนี้มาหาตำแหน่ง
เปอร์เซ็นต์ไทล์ เพื่อแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับความสามารถทางการเรียน
สูง ปานกลาง และต่ำ

4.1 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง คือ ได้คะแนน
ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป

4.2 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลาง คือ ได้
คะแนนตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 26 - 74

4.3 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ คือ ได้คะแนน
ตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา

5. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาของนักเรียนที่จะกระทำ
สิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างไม่ทอดทิ้ง และมุ่งให้บรรลุความสำเร็จตามเป้าประสงค์ที่วางไว้
มิใช่กระทำการอันนั้นด้วยความต้องการสินจ้างรางวัล แต่กระทำเพื่อที่จะเอาชนะอุปสรรค

ต่าง ๆ รู้สึกสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อประสบความ
 ล้มเหลว ซึ่งวัดได้จากคะแนนของนักเรียนในการทำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์
 ซึ่งผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ของ รุ่งเรือง ชงคิลา
 (รุ่งเรือง ชงคิลา 2527 : 44 - 46) และหาคุณภาพแล้ว

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เรียบเรียงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับ ดังนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาแบบไฮเลนต์ เวย์
 - 1.1 ความเป็นมาของการสอนภาษาไฮเลนต์ เวย์
 - 1.2 ความสำคัญและความหมาย
 - 1.3 หลักการและความเชื่อ
 - 1.4 ลักษณะเด่นของการสอน
 - 1.5 หลักสูตรและบทเรียน
 - 1.6 อุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน
 - 1.7 การเตรียมครูสำหรับการสอน
 - 1.8 ลำดับขั้นของการสอน
 - 1.9 การสอนทักษะด้านต่าง ๆ ทางภาษา
 - 1.10 ขนาดของชั้นเรียน
 - 1.11 ความรู้สึกรู้สีกและอารมณ์ของผู้เรียน
 - 1.12 ทักษะของบุคคลต่าง ๆ เกี่ยวกับการสอนภาษาแบบไฮเลนต์ เวย์
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาแบบไฮเลนต์ เวย์
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเกณฑ์การพิจารณาคุณีอครูการสอนภาษาอังกฤษ
4. เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
5. สมมติฐาน

เอกสารเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาแบบไซเลนท์ เวย์

1. ความเป็นมาของการสอนภาษาแบบไซเลนท์ เวย์

การสอนภาษาแบบไซเลนท์ เวย์ ได้แนวคิดมาจากวิธีการสอนคณิตศาสตร์ ซึ่งมีมาประมาณเกือบ 30 ปีแล้ว และได้้นำมาดัดแปลงทดลองใช้สอนภาษา ผู้ที่เป็นคนคิดและนำวิธีการนี้มาใช้สอนภาษาเป็นคนแรก คือ ดร.กาเตนโย (Dr. Gattegno) ชาวอิตาลี โดยนำวิธีการสอนคณิตศาสตร์แนวใหม่ที่มีมุ่งให้ผู้เรียนใช้ความคิด เนื่องจากเรามีความสนใจและมีความสามารถในหลายภาษา จึงศึกษาแนวการสอนภาษาจากประสบการณ์ในการเรียนภาษาของตนเอง และจากการสังเกตการเรียนภาษาแม่ของเด็กพบว่า การเรียนภาษาแม่นั้นต่างจากการเรียนภาษาต่างประเทศ และวิธีการเรียนย่อมจะต่างกันด้วย การสอนจะได้ผลขึ้นอยู่กับวิธีการ อุปกรณ์ที่สร้างขึ้นให้ตรงตามจุดประสงค์ และการจัดเนื้อหาที่มีความหมายต่อผู้เรียน ซึ่งจะช่วยสร้างความประทับใจและจดจำได้นานด้วยเหตุนี้เขาจึงคิดวิธีการสอนแบบประดิษฐ์ขึ้นใช้สอนภาษาต่างประเทศแทนวิธีการสอนแบบธรรมชาติ โดยให้ชื่อว่า "เดอะ ไซเลนท์ เวย์" (The Silent Way) อย่างไรก็ตามการเรียนภาษาต่างประเทศยังคงเหมือนการเรียนภาษาแม่ในแง่ของการเอาใจใส่และความอดทนของนักเรียน ไม่เน้นการออกเสียงที่ถูกต้องชัดเจนในทันทีทันใด แต่จะอาศัยเวลาเพื่อแก้ไขและพัฒนาการใช้ภาษาไปตามลำดับ คล้ายกับเด็กที่เริ่มหัดพูด (Gattegno. 1972 : 5 - 12)

นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1954 เป็นต้นมา ดร.กาเตนโย ได้เริ่มใช้และพัฒนาวิธีการสอนนี้พร้อมทั้งสร้างอุปกรณ์การสอนขึ้นได้แก่ แท่งไม้สีเหลี่ยม (rods) ซึ่งมีขนาดและสีต่าง ๆ กัน แผนภูมิแสดงเสียง (Fidel Charts) แผนภูมิแสดงคำ (word Charts) เพื่อใช้เป็นสื่อในการเรียน จนกระทั่งปี ค.ศ. 1962 เขาได้เขียนหนังสือทฤษฎีการสอนขึ้นใจชื่อว่า Teaching Foreign Language in Schools : The Silent Way และได้ตีพิมพ์ในปีต่อมา โดยบริษัท Educational Solutions ในนิวยอร์ก นับเป็นการเผยแพร่แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศแบบไซเลนท์ เวย์ เป็นครั้งแรก

ส่วนในประเทศไทย ได้เริ่มมีการสอนภาษาคู่มือวิธีนี้เป็นครั้งแรกในราวเดือน ตุลาคม ค.ศ. 1975 โดยหน่วยสันติภาพอเมริกันเป็นผู้นำมาเผยแพร่ และใช้สอนภาษาไทย แก่อาสาสมัครอเมริกันที่เข้ามาทำงานในประเทศไทยในขณะนั้น จนกระทั่งปัจจุบันก็ยังคง ใช้วิธีการสอนนี้อยู่ด้วย พบว่า เป็นวิธีการที่ช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ภาษาต่างประเทศ และพวกอาสาสมัครที่เป็นครูยังได้ค้นพบวิธีวิธีนี้ไปใช้สอนภาษาอังกฤษตามโรงเรียนต่าง ๆ ในชนบทด้วย (หน่วยสันติภาพอเมริกัน 2520 : 2)

2. ความสำคัญและความหมาย

การสอนแบบไฮเลนท์ เวย์ หมายถึง การที่ครูเจียบหลังจากพูดเป็นแบบอย่าง ให้นักเรียนฟังเพียงครั้งเดียว ครูจะทอดระยะเวลาประมาณ 3 วินาที ก่อนที่จะให้นักเรียน คนใดคนหนึ่งหรือทั้งกลุ่มพูดซ้ำในสิ่งที่ครูพูด โดยยึดหลักว่า การเจียบอันเกิดจากการที่ครู ไม่พูดซ้ำนั้นเป็นเครื่องเอื้ออำนวยและบังคับให้นักเรียนเกิดความตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่ ขณะเดียวกันช่วงเวลาที่ยังช่วยให้นักเรียนได้คิด โดยไม่มีสิ่งรบกวนที่ทำให้ความคิด ของนักเรียนต้องหยุดชะงักไป คร.กาเคนโย เชื่อว่าการที่ครูเจียบนั้นเป็นการให้โอกาส นักเรียนได้ใช้ความคิดอย่างเต็มที่ เพื่อเลือกเก็บข้อความที่ต้องการจากสิ่งที่ได้ยินในระยะ เวลาอันสั้น (คิธ แสงธนู และ คิค พงศทัต 2521 : 10)

คิมเมอร์ และ โอภาส ปัญญา (Diemer. and Opart Panya. 1978 : 11 - 15) ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า การเจียบไม่ได้เป็นเพียงทฤษฎี การสอนเท่านั้น แต่ยังเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเรียนภาษาอีกด้วย การที่ครูพูดครั้งเดียว แล้วเจียบ เนื่องด้วยเหตุผล 2 ประการ คือ เพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยที่ดีในการฟัง และ เพื่อให้นักเรียนเพิ่มความสนใจในการเรียน เมื่อนักเรียนรู้ว่าครูจะพูดให้ฟังเพียงครั้งเดียว เขาจะตั้งใจฟังและติดตามการพูดและการกระทำของครูอย่างใกล้ชิด แต่การที่ครูเจียบนั้น มิได้หมายความว่านักเรียนจะเจียบตามไปด้วย กลับเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ เวลาส่วนใหญ่คิด จดจำมากขึ้น นักเรียนจะได้มีโอกาสฟังการพูดของตนเองและของเพื่อน ทราบข้อบกพร่องและแก้ไขได้ด้วยตนเอง โดยอาศัยเพื่อนเป็นแบบ นักเรียนจะรับผิดชอบ

การเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่วนครูจะมีโอกาสสังเกตและติดตามการเรียนรู้ของนักเรียนอย่างใกล้ชิด และให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนต้องการ

3. หลักการและความเชื่อ

การสอนแบบไซเลนท์ เวย์ มีพื้นฐานมาจากหลักการและความเชื่อในเรื่องต่อไปนี้

3.1 การสอนเป็นรองการเรียนรู้ คือ ให้ความสำคัญต่อวิธีการเรียน และตัวผู้เรียนมากที่สุด การเรียนรู้จะเกิดจากการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง มีความสำนึก (Awareness) เอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่เรียนและเชื่อว่าแต่ละคนมีวิธีการเรียนที่ต่างกัน และใช้เวลาเรียนต่างกัน (Gattegno. 1972 : 1 - 3)

3.2 การเรียนภาษาไม่ได้เกิดจากการเลียนแบบ การฝึกฝนหรือการท่องจำเท่านั้น (Gattegno. 1976 : 7) การที่ครูพยายามพูดหลาย ๆ ครั้ง เพื่อเป็นแบบอย่างและให้นักเรียนพูดตามซ้ำ ๆ กัน ไม่ทำให้นักเรียนจำและเข้าใจได้เสมอไป เพราะเป็นการเรียนที่นักเรียนอยู่ในสภาพนิ่งเฉย (Passive) มากกว่าจะกระตือรือร้น (Active) นักเรียนเพียงแต่ใช้กลไกทางกายในการพูดซ้ำ ๆ แต่มิได้ใช้กลไกทางสมองในการฝึกคิดและใช้ภาษาค้นคว้าด้วยตนเอง และยังก่อให้เกิดความเบื่อหน่าย ดังนั้น การสอนควรเป็นการสร้างสถานการณ์ที่เน้นความจำเป็นในการใช้ภาษาโดยให้นักเรียนตระหนักและจจจอกกับสิ่งที่เรียน รับรู้ และมีส่วนร่วมในการกระทำตามความรู้สึกลึกซึ้งนึกคิดมากกว่าจะท่องจำ

3.3 การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางปัญญามากกว่ากระบวนการทางพฤติกรรม ชอมสกี (Chomsky. 1965 : 3) ให้ความเห็นว่า การเรียนภาษาไม่ใช่เป็นเรื่องของการสร้างนิสัยหรือการวางเงื่อนไข เพื่อตอบสนองสิ่งเร้าภายนอก แต่เป็นเรื่องของกิจกรรมทางปัญญา และการใช้เหตุผลมากกว่า แต่ละคนมีวิธีการเรียนรู้ของตนเอง การสอนจะเป็นไปโดยพยายามให้นักเรียนดึงความสามารถนั้นออกมาใช้

3.4 นักเรียนเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมในชั้นเรียน โดยที่ครูไม่เข้าไปสอดแทรกหรือรบกวน ครูจะทำหน้าที่เพียงจัดเนื้อหาวิชาและกิจกรรมทางภาษา ควบคุม

สถานการณ์การเรียนการสอน ขณะเดียวกันจะหลีกเลี่ยงการนำกิจกรรมและการอธิบาย เมื่อเกิดข้อบกพร่องในการใช้ภาษา ครูจะชี้แนะให้นักเรียนแก้ไขด้วยตนเอง ดังนั้น ตลอดเวลาของการเรียนการสอน ครูจะเงียบเป็นส่วนใหญ่และนี่เป็นข้อสำคัญของคำว่า "The Silent Way" (Gattegno, 1972 : 4 - 11)

4. ลักษณะเด่นของการสอน

การสอนโดยวิธีนี้แตกต่างจากการสอนแบบอื่น ๆ คือ

4.1 ครูลดบทบาทตนเอง (Teacher Withdrawal) การที่ทำเช่นนี้เพื่อให้ครูเป็นจุดรวมของการดำเนินกิจกรรมในชั้นเรียน แต่มีบทบาทหน้าที่เพียงเป็นผู้กระตุ้นนักเรียนให้กระหนักและเอาใจจดจ่อกับสิ่งที่เรียน และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกการใช้ภาษาด้วยตนเอง การลดบทบาทของครูทำได้โดย

4.1.1 พุทเป็นแบบอย่างให้ฟังครั้งเดียว ในการสอนแต่ละครั้ง ไม่ว่าจะเป็นการสอนเสียง คำศัพท์ หรือโครงสร้างของประโยค และจะไม่พูดซ้ำอีก การพูดจะเป็นหน้าที่ของนักเรียน เพื่อฝึกการใช้ภาษา ขณะเดียวกันครูจะไม่คาดหวังความถูกต้องสมบูรณ์จากการพูดในระยะแรกของนักเรียน ดังที่ ดร.กาเตนโย กล่าวว่า "การเรียนเป็นเรื่องของเวลาและความกล้าหาญ ครูจะไม่คำนึงถึงความสมบูรณ์ของภาษาแต่จะสนใจต่อการพัฒนาการทางภาษาของผู้เรียนมากกว่า"

4.1.2 ส่งเสริมนักเรียนดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียนเอง โดยให้เป็นผู้ชี้คำหรือเสียงบนแผนภูมิตามที่ตนเองหรือเพื่อน ๆ พุท สนับสนุนให้นักเรียน พุทโดยใช้แท่งไม้เป็นอุปกรณ์ในการสร้างและเปลี่ยนแปลงรูปประโยค เช่น เปลี่ยนตำแหน่งของแท่งไม้เพื่อให้นักเรียนพูด เช่น ใช้คำว่า "This" หรือ "That", "Here" หรือ "There" เป็นต้น

4.1.3 ให้นักเรียนเป็นผู้แก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง เพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนมีเวลาคิดและใช้เหตุผลอย่างเต็มที่ ครูจะทำหน้าที่เพียงชี้ให้นักเรียนทราบข้อผิดพลาดให้นักเรียนแก้ไขเอง หรือให้เพื่อนในกลุ่มช่วยจนกว่าไม่มีผู้ใดแก้ไขได้ ครูจึงจะช่วยโดยชี้ไปที่แผนภูมิหรือใช้ท่าประกอบเท่าที่จำเป็น

4.1.4 เปิดโอกาสให้นักเรียนสร้างและใช้รูปแบบประโยคต่าง ๆ นอกเหนือจากที่ครูสอน ถ้าเป็นสิ่งที่ถูกต้องและใช้กันในหมู่เจ้าของภาษา ครูจะยอมรับด้วยความเชื่อที่ว่านักเรียนควรมีโอกาสในการพัฒนาการใช้ภาษาและทดสอบกฎเกณฑ์ทางภาษา เพื่อนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ เช่น เมื่อครูพูดว่า "I have a red rod and a green rod." แต่นักเรียนกลับพูดว่า "I have a red rod and I have a green rod." ดังนี้ เป็นต้น

4.2 นักเรียนยอมรับในตนเอง (Self - Approval) ขณะที่เรียน ครูจะส่งเสริมให้นักเรียนได้ตรวจสอบความสามารถในการใช้ภาษาของตนเองโดยอาศัยแบบภูมิต่าง ๆ และเพื่อนร่วมชั้น ครูจะไม่แสดงออกว่ายอมรับหรือปฏิเสธสิ่งที่นักเรียนพูดไม่ว่าจะเป็นการใช้สีหน้า ท่าทางหรือคำตัดสิน เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความกลัวหรือวิตกเมื่อกระทำผิดและกล้าที่จะลองใช้ภาษาต่อไป นักเรียนจะรู้ได้ด้วยตนเองว่าสิ่งที่พูดนั้นถูกหรือผิด เพราะถ้าครูปล่อยให้สิ่งที่นักเรียนพูดผ่านไป แสดงว่าสิ่งนั้นใช้ได้ ในสถานการณ์นั้น ๆ แต่ถ้าเป็นสิ่งผิด ครูจะหยุดเพื่อให้นักเรียนได้ตรวจสอบแก้ไข และลองใช้ภาษาใหม่ ด้วยวิธีนี้จะทำให้นักเรียนรู้สึกผิดพลาดและสามารถแก้ไขได้ด้วยตนเอง

4.3 นักเรียนเกิดแรงจูงใจภายใน (Self - Motivation) แรงจูงใจที่มีความหมายต่อนักเรียนไม่ได้เกิดจากการยกย่องชมเชยหรือให้รางวัล แต่เป็นแรงจูงใจภายในที่เกิดจากความพอใจ ใครจะเรียน ใครรู้ และปรารถนาที่จะลองใช้ภาษาที่เรียนนั้น ซึ่งมีความหมายต่อนักเรียนมาก แรงจูงใจดังกล่าวเกิดจาก

4.3.1 ความรู้สึกต่อพัฒนาการและความก้าวหน้าในการเรียนของตนเอง นักเรียนจะรู้ว่าได้พัฒนาอะไรบางอย่างในแต่ละครั้งที่เรียน การฝึกพูดในสิ่งที่เรียนไปแล้วไม่ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย เพราะแต่ละคนยอมรับว่าตนยังบกพร่องในคำใด และต้องฝึกมากขึ้นเพียงใด นักเรียนจะให้ความสนใจต่อการใช้แท่งไม้ การจดจำเสียงต่าง ๆ บนแผนภูมิ รวากับว่ากำลังฝึกเล่นเกมแบบใหม่ ซึ่งเขาจะพยายามเล่นให้ได้ดี และทุกครั้งที่ได้ฝึก เขาจะรู้ว่าเขามีความชำนาญมากขึ้น

4.3.2 ความสามารถในการใช้โครงสร้างใหม่ด้วยตนเอง นักเรียนจะเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้วกับสิ่งใหม่ได้อย่างรวดเร็ว เช่น หลังจากที่ได้ครูสอน

คำว่า "a rod" และจำนวนต่าง ๆ ไปแล้ว เมื่อครูชูแท่งไม้ 2 แท่ง พร้อมกับพูดเป็นตัวอย่างว่า "two rods" นักเรียนจะเรียนรู้โครงสร้างใหม่ได้ทันที ดังนั้น เมื่อครูชูแท่งไม้ 2, 3 หรือ 4 แท่ง นักเรียนจะระลึกได้และสามารถพูดได้เอง โดยที่ครูไม่ต้องพูดเป็นตัวอย่างอีก ทั้งนี้เพราะนักเรียนเข้าใจหลักเกณฑ์และนำมาใช้เป็นโครงสร้างใหม่ของภาษาได้

4.3.3 ความภูมิใจในการใช้ภาษาโต้ตอบกับเพื่อนร่วมชั้น
เนื่องจากนักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาคิดคุยกับเพื่อนร่วมชั้นอย่างเต็มที่ เพื่อฝึกการใช้ภาษานี้เป็นประสบการณ์ในการใช้ภาษาใหม่ครั้งแรก ทำให้รู้สึกยินดีและภูมิใจที่สามารถใช้ภาษาสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจกัน

4.4 นักเรียนมีอิสระและพึ่งตนเอง (Independence) เนื่องจากครูจำกัดบทบาทของตนเองในการเรียนการสอน นักเรียนจึงให้ความสนใจต่อแผนภูมิและกิจกรรมของเพื่อนร่วมชั้นมากขึ้น เพื่อช่วยให้เขาเข้าใจและใช้ภาษาได้ดี และการที่นักเรียนได้ใช้แท่งไม้นั้น นับเป็นโอกาสที่เขาสามารถทำในสิ่งที่ต้องการมีอิสระในการทดลองใช้ภาษาอย่างเต็มที่ และเกิดความมั่นใจมากขึ้น

4.5 นักเรียนช่วยเหลือกันในการแก้ไขข้อผิดพลาด (Peer Correction)
การที่ครูพูดเพียงครั้งเดียว ทำให้นักเรียนต้องสนใจและตระหนักในสิ่งที่เพื่อน ๆ พูด เพื่อตรวจสอบว่าการพูดและความเข้าใจของตนถูกต้องหรือไม่ การที่ครูพูดเพียงครั้งเดียวนั้น ย่อมมีบางคนที่ไม่สามารถจดจำสิ่งที่ครูพูดได้ แต่จะมีคนใดคนหนึ่งที่สามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงครูที่สุด ซึ่งจะเป็นแบบอย่างและช่วยแก้ไขให้เพื่อน ๆ ได้ นับเป็นการส่งเสริมและพัฒนาบทบาทในการใช้ภาษาของนักเรียนร่วมกัน

5. หลักสูตรและบทเรียน

หลักสูตรและบทเรียนของการสอนโดยวิธีนี้ มีลักษณะเช่นเดียวกับหลักสูตรและบทเรียนของการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยทั่วไป คือ ให้ความรู้พื้นฐานทางภาษาเรียนรู้สิ่งที่อยู่ใกล้ตัว และนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้มากที่สุด การเรียนจะ

เริ่มโดยเรียนคำศัพท์ในวงจำกัด แต่เน้นที่โครงสร้างพื้นฐานทางภาษา เพราะเชื่อว่าจะเป็นทางนำไปสู่การใช้ภาษาที่กว้างขวางต่อไป ส่วนคำศัพท์นั้นเป็นสิ่งที่เรียนได้ง่ายในภายหลัง และสามารถที่จะเรียนรู้ได้ ทั้งนี้บทเรียนจึงเริ่มจากอุปกรณ์การสอน คือ แท่งไม้ (a rod) จำนวน (one, two ...) สี (red, green ...) ประโยคคำสั่ง (Take ..., Put ...) ประโยคคำถามคำตอบ (What, Where ...) โครงสร้างต่าง ๆ จะขยายและเพิ่มความซับซ้อนยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม ดร.กาเตนโย เชื่อว่าหลักสูตรและบทเรียนที่กำหนดขึ้นนั้นสามารถยืดหยุ่นได้ เพื่อสนองความต้องการของนักเรียนในสภาพการณ์ต่าง ๆ และในการสอน ถ้าโอกาสและสถานการณ์เอื้ออำนวย ครูจะสอนสิ่งใหม่ ๆ ให้นักเรียนทันที แม้จะไม่ได้เตรียมไว้ล่วงหน้า เพราะถือว่าเป็นสถานการณ์ในการใช้ภาษาที่แท้จริง โดยที่ครูไม่ต้องสร้างขึ้น อาจกล่าวได้ว่า หลักสูตรและบทเรียนของการสอนโดยวิธีนี้มุ่งส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้มากกว่าการสอน

6. อุปกรณ์ที่ใช้ในการสอน

ดังที่กล่าวมาแล้ว การสอนภาษาต่างประเทศโดย "ไซเลนท์ เวย์" นี้ จะกำหนดบทบาทในการพูดของครูให้น้อยลง และให้ความสำคัญต่อกระบวนการเรียนมากที่สุด ดังนั้นจึงจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์ เพื่อเป็นสื่อแทนการพูดของครู และให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง อุปกรณ์การสอนที่จำเป็นต่อการสอนโดยวิธีนี้ คือ

6.1 แท่งไม้สี่เหลี่ยม (rods) ไม้แก่ แท่งไม้สีต่าง ๆ จำนวน 10 สี มีขนาดกว้างเท่ากันตั้งแต่ 1 - 10 เซนติเมตร เคยเป็นอุปกรณ์ในการสอนคณิตศาสตร์ ซึ่ง กุซนิแยร์ (Guisniere) เป็นผู้คิดประดิษฐ์ขึ้น และ ดร.กาเตนโย เป็นผู้นำออกเผยแพร่ในปี ค.ศ. 1953

แท่งไม้มีความสำคัญต่อการสอน คือ ใช้ในการสร้างสถานการณ์จำลอง เพื่อเป็นสื่อให้นักเรียนใช้ภาษา และช่วยให้เกิดมโนทัศน์และจินตนาการในสิ่งที่เรียน เช่น ครูจัดแท่งไม้ให้เป็นรูปห้องเรียน สมมุติแท่งไม้แต่ละแท่งเป็นครูและนักเรียน

ให้แสดงสภาพหรืออาการต่าง ๆ เช่น เห็นเจ้าห้องเรียน ปีนอยู่ในห้อง หรือนอกห้อง เป็นต้น เพื่อให้นักเรียนได้นำไปใช้ภาษาในเหตุการณ์ต่าง ๆ และสามารถเปลี่ยนรูปประโยคไปตามสภาพและตำแหน่งของแห่งไม้ได้ถูกต้อง

6.2 แผนภูมิเสียง (Fidel Charts) ได้แก่แผนภูมิสระและพยัญชนะ โดย ดร.กาเทนิโย ได้จัดทำขึ้นในปี ค.ศ. 1957 และให้ชื่อว่า fidels ซึ่งเป็นคำในภาษาเอธิโอเปีย แปลว่า ตัวอักษร เพื่อให้เป็นอุปกรณ์ในการสอนอ่านและแก้ปัญหาการอ่านเองนักเรียน ตามวิธีการสอนที่เรียกว่า Words in Color โดยยึดหลักการใช้สีแทนตัวอักษรที่ออกเสียงเหมือนกัน เพื่อช่วยในการจำ แผนภูมิเสียงนี้มีทั้งหมด 8 แผ่น แบ่งเป็นเสียงพยัญชนะ 4 แผ่น เสียงสระ 4 แผ่น แต่ละแผ่นจะประกอบด้วยกลุ่มอักษรที่ออกเสียงสระหรือพยัญชนะเหมือนกัน และใช้สีแทนแต่ละเสียงโดยจัดแบ่งเป็นแถว ๆ เช่น ใช้สีชมพูแทนตัวอักษรทุกตัวที่ออกเสียงสระอิ /i/ ได้แก่ i, e, a, u, o เป็นต้น ซึ่งจะพบเสียงนี้ในคำว่า it, woman, village, busy, English.

ส่วนในแผนภูมิพยัญชนะนั้น ได้ยึดหลักเช่นเดียวกัน คือ รวมตัวอักษรที่ออกเสียงเหมือนกันทั้งที่เป็นพยัญชนะต้นและตัวสะกดไว้ด้วยกัน และแทนด้วยสีใดสีหนึ่ง เช่น พยัญชนะ /p/ จะแทนด้วยสีน้ำตาลเข้ม ได้แก่ อักษรต่อไปนี้ p, pp, ph ซึ่งจะพบในคำว่า pet, stopped และ shepherd เป็นต้น

6.3 แผนภูมิคำ (Word Charts) มีทั้งหมด 12 แผ่น แต่ละแผ่นจะมีคำต่าง ๆ ประมาณ 40 คำ โดยมากจะเป็นคำศัพท์ที่เป็นหลักไวยากรณ์ (Functional Vocabulary) คำต่าง ๆ ในแผนภูมิจะประกอบด้วยตัวอักษรที่เป็นสีแยกตามเสียง เช่นเดียวกับที่กำหนดไว้ในแผนภูมิเสียง นักเรียนที่จำสีในแผนภูมิเสียงได้ จะสามารถอ่านคำต่าง ๆ ในแผนภูมิคำได้เอง เช่น คำว่า "Two" ตัว t จะเป็นสีม่วงออกเสียง / t / และตัว wo เป็นสีเขียวออกเสียง / u / นักเรียนจะอ่านคำนี้ได้โดยประสมเสียงเข้าด้วยกัน

6.4 ไม้ชี้ (Pointer) เป็นอุปกรณ์สำคัญอันดับรอง ใช้เป็นเครื่องช่วยในการดึงดูดความสนใจของนักเรียนมาสู่เสียงและคำต่าง ๆ ในแผนภูมิโดยครูจะชี้หน้าที่สระ พยัญชนะ เพื่อให้ให้นักเรียนประสมคำและออกเสียง

6.5 รูปภาพ (Pictures) เป็นอุปกรณ์ที่ใช้ในการสอนคำศัพท์และช่วยขยายวงศัพท์ให้กว้างขึ้น แต่ละภาพจะกำหนดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ในภาพนั้น ๆ ไว้ ภาพนี้จะนำมาใช้ทวนเมื่อนักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบโครงสร้างทางภาษาในระดับสูงขึ้น

7. การ เตรียมครูสำหรับการสอน

การสอนโดยไฮเลนต์ เวย์ ไม่ได้เป็นวิธีการที่ซับซ้อนหรือยุ่งยากแต่อย่างใด แต่เป็นการสอนที่ใช้สามัญสำนึก (Common Sense) เนื่องจากการสอนโดยวิธีนี้จะกำหนดเฉพาะสิ่งที่ไม่ควรกระทำ เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจให้ครูตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ของตน ครูจะเรียนรู้และเข้าใจวิธีการสอนนี้ได้ด้วยตนเอง โดยการเข้าร่วมสัมมนาชมการสาธิตการสอนหรือสังเกตการสอนจากผู้มีประสบการณ์ในเรื่องนี้ นอกเหนือไปจากการศึกษาในเอกสาร

สิ่งสำคัญสำหรับครูที่เริ่มสอนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ คือ จดจำแผนภูมิต่าง ๆ และสามารถชี้ได้อย่างคล่องแคล่ว แม่นยำ ฝึกการใช้แท่งไม้ในการสร้างสถานการณ์การสอน และที่จะลืมไม่ได้คือ การเงย ซึ่งเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของการสอน นอกจากนี้การเตรียมบทเรียนยังมีความจำเป็นอย่างยิ่ง และถือเป็นหัวใจของการสอนที่ดี

8. ลำดับของการสอน

โดยทั่วไปจะมีลำดับขั้นดังนี้ คือ

8.1 การปฐมนิเทศ เป็นการเตรียมตัวนักเรียนให้ทราบถึงแนวการสอน การไต่สัญญาณแทนการพูด การห้ามใช้ภาษาของผู้เรียน และอื่น ๆ ที่จำเป็นเพื่อให้ให้นักเรียน

เข้าใจและเตรียมพร้อมที่จะเรียนและยังช่วยลดความกลัวและความตึงเครียดในการเรียนได้ อย่างไรก็ตามในขั้นนี้ครูบางคนอาจไม่ใช่ เพราะเชื่อว่านักเรียนสามารถค้นพบ และเรียนได้ในภายหลัง

8.2 การใช้แผนภูมิเสียง ครูจะเริ่มจากแผนภูมิสระโดยใช้ไม้ชี้ชี้ไปที่สระที่ต้องการสอนและออกเสียงให้นักเรียนฟัง 1 ครั้ง นักเรียนจะออกเสียงตาม จากนั้นครูจะชี้ไปที่ตัวอื่น ๆ ในแถวเดียวกัน ซึ่งมีเสียงเหมือนกันให้นักเรียนออกเสียงซ้ำ ด้วยวิธีนี้นักเรียนจะสังเกตเห็นว่าอักษรที่มีเสียงเดียวกันและอยู่ในแถวเดียวกันจะออกเสียงเหมือนกัน ส่วนพยัญชนะนั้นครูจะไม่สอนโดด ๆ แต่จะให้ออกเสียงคู่กับสระโดยชี้ไปที่พยัญชนะและสระพร้อม ๆ กัน การสอนในขั้นนี้มุ่งเพียงให้นักเรียนสร้างความคุ้นเคยกับระบบเสียงใหม่ เพื่อจะได้เรียนความหมายในขั้นต่อไปโดยไม่ต้องพะวงกับการออกเสียง

8.3 การใช้แท่งไม้ ครูจะสอนคำ ความหมาย และโครงสร้างประโยคด้วยแท่งไม้ โดยเริ่มสอนจากคำว่า "a rod" ในการสอนครูจะแสดงท่าประกอบหรือกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งควบคู่ไปกับการพูด เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ความหมายของสิ่งที่พูดนั้น เช่น ครูชูแท่งไม้ให้ดูพร้อมพูดว่า "a rod" ครูหยิบแท่งไม้ชิ้นใหม่ให้นักเรียนพูดทีละคนหรือพร้อมกัน และสังเกตว่านักเรียนคนใดออกเสียงได้ชัดและใกล้เคียงที่สุด เพื่อให้ออกเสียงซ้ำเป็นแบบอย่างแทนครู แต่ถ้าไม่มีใครออกเสียงได้ถูกเลย ครูจะชี้ไปที่แผนภูมิอีกครั้งให้นักเรียนสังเกตสีของตัวอักษรบนแผนภูมิและออกเสียงใหม่

ในการสอนคำศัพท์เกี่ยวกับสีนั้น ครูจะใช้นิ้วดูที่สีของแท่งไม้และเปรียบเทียบกับสีของอื่น ๆ ที่มีสีเดียวกัน พร้อมพูดว่า "red" เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความหมายและไวยากรณ์ได้ทันที โดยไม่ต้องอาศัยการแปล เมื่อครูสอนสีอื่น ๆ ครูจะพูดแต่เพียงว่า "blue" "green" เท่านั้น นักเรียนจะสามารถแทนสีเหล่านั้นเองในตำแหน่งของ "red" ได้เป็น "a blue rod" "a green rod" ด้วยวิธีการดังกล่าวนี้ช่วยให้ นักเรียนได้เรียนรู้และจดจำแบบโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ได้เองโดยไม่ต้องท่องจำ

8.4 การฝึก (Practice) เป็นการให้โอกาสนักเรียนแสดงความสามารถในการใช้ภาษาใหม่โดยอิสระ นักเรียนจะทดลองใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ โดยใช้แท่งไม้เป็นสื่อในการฝึกนี้ นักเรียนได้ใช้ความคิดได้แสดงความสามารถทางภาษาอย่าง

แท้จริง นักเรียนจะพยายามสร้างสรรค์การใช้ภาษาในแบบต่าง ๆ นอกเหนือจากที่ครูสอน การฝึกเป็นกิจกรรมของนักเรียนทั้งหมด และนักเรียนจะช่วยเหลือกันในการแก้ไขข้อผิดพลาด โดยมีครูคอยเฝ้าดูและช่วยเหลืออยู่ข้างนอก

8.5 การรับฟังความคิดเห็นและให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน (Counselling) ขั้นนี้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนการสอน กล่าวคือ หลังจากจบการสอนแต่ละครั้ง ครูจะเปิดโอกาสให้นักเรียนบรรยายความรู้สึกที่มีต่อการเรียน ซึ่งแจ้งปัญหาในการเรียน เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ผ่อนคลายความตึงเครียด และสร้างกำลังใจในการเรียน ด้วยวิธีนี้ ครูจะทราบว่านักเรียนต้องการอะไร เรียนรู้และเข้าใจถูกต้องมากน้อยเพียงใด ทราบข้อบกพร่องในการสอนและนำมาปรับปรุงการสอนในครั้งต่อไป ครูจะเป็นผู้ซักถามและคอยรับฟังเท่านั้น นักเรียนสามารถแสดงความคิดและความรู้สึกได้เต็มที่

9. การสอนทักษะด้านต่าง ๆ ทางภาษา

การสอนแบบไซเลนท์ เวย์ (The Silent Way) เสริมสร้างทักษะทางภาษาโดยเริ่มจากการสอนออกเสียงและพูด ซึ่งเป็นกระบวนการเดียวกัน เป็นอันดับแรก ตามด้วยการอ่านและการเขียน รวมทั้งสอนคำศัพท์และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ดังนี้

9.1 การสอนการออกเสียงและการพูดซึ่งที่กล่าวแล้วว่า การสอนจะเริ่มโดยให้นักเรียนออกเสียงสระ พยัญชนะ และประสมเสียงเป็นคำ โดยใช้แผนภูมิซึ่งใช้สีแทนตัวอักษรที่ออกเสียงเหมือนกัน เพื่อช่วยในการจดจำเสียงต่าง ๆ เมื่อครูออกเสียงให้ฟังครั้งเดียวโดยชี้ไปที่สระตัวหนึ่ง นักเรียนจะสามารถออกเสียงสระตัวอื่น ๆ ที่มีสีเดียวกันได้เอง โดยครูไม่ต้องพูดซ้ำ วิธีสอนการออกเสียงที่ให้ผลดี คือ ให้เปรียบเทียบเสียงโดยสังเกตความแตกต่างของเสียงเป็นคู่ ๆ เช่น เสียงอิ /i/ อี /i:/ และ /x/ แอ /x:/ หรือ oh /f/ กับ ch /tʃ/ เป็นต้น และสีที่ใช้แทนแต่ละเสียงจะช่วยให้ นักเรียนจดจำได้แม่นยำรวดเร็ว ขณะเดียวกันครูอาจใช้สัญญาณมือช่วย โดยใช้การกระชับมือเข้าหากันโดยเร็วแทนเสียงสั้น และการดึงมือออกจากกันแทน

เสียงยาว การสอนออกเสียงโดยวิธีนี้ช่วยให้นักเรียนออกเสียงได้โดยไม่ต้องจำตัวสะกด และช่วยแก้ปัญหาคำสับสนของตัวสะกดเหมือนกัน แต่ออกเสียงต่างกัน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการอ่านต่อไป

ส่วนการสอนพูดจะเห็นได้จากบทเรียนและกิจกรรมในชั้น ซึ่งมุ่งส่งเสริมการพูด โดยจัดสภาพการณ์จำลองขึ้นให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษา เช่น การเรียนประโยค คำสั่งหรือขอร้อง การตั้งคำถาม การตอบ โดยให้แต่งไม่เป็นสื่อ ตัวอย่างเช่น นักเรียนคนหนึ่งพูดกับเพื่อนว่า "Somchai, take a red rod and two green rods" เพื่อนที่ชื่อสมใจก็จะปฏิบัติตามหรือบางครั้งนักเรียนอาจจะสังเกตและปฏิบัติเองด้วยวิธีการนี้ ทำให้การใช้ภาษาในชั้นเรียนดูสมจริงและเป็นธรรมชาติ นักเรียนจะพูดเองเมื่อพร้อม และด้วยความเต็มใจ เมื่อมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น ครูจะยังไม่เข้าไปช่วยเหลือทันที แต่จะรอให้นักเรียนช่วยเหลือและแก้ไขกันเอง จนกว่าไม่มีใครช่วยได้ ครูจึงจะช่วยโดยบอกตำแหน่งผิดและชี้กลับไปให้แผนภูมิให้นักเรียนแก้ไขเอง การสอนพูดด้วยวิธีนี้นักเรียนจะเรียนรู้จังหวะทางทำนอง และการเน้นคำของภาษาที่เรียนไปพร้อม ๆ กัน และในการสอน ครูอาจใช้สัญญาณมือเคลื่อนไหวตามจังหวะ เช่น การทักมือขึ้น เมื่อเป็นเสียงสูง หรือทักมือลงเมื่อเป็นเสียงต่ำ

9.2 การสอนอ่านจะเริ่มพร้อมกับการออกเสียง เมื่อนักเรียนออกเสียง และประสมเสียงสระ พยัญชนะ จากแผนภูมิเสียง ครูจะโยงไปสู่แผนภูมิคำ แล้วให้นักเรียนหัดอ่าน ครูยังสามารถใช้คำต่าง ๆ มาผูกเข้าเป็นวลีและประโยคให้นักเรียนฝึกอ่าน โดยเริ่มแรกจะชี้ไปที่ละคำ เมื่อต้องการให้อ่านกระชับมีจังหวะ ครูจะเปลี่ยนจังหวะการชี้ให้เร็วขึ้น เนื่องจากจำคำต่าง ๆ ในแผนภูมิคำได้เอง โดยเทียบเสียงจากแผนภูมิเสียง ทั้ง ๆ ที่ครูยังไม่ได้อ่านหรือให้ตัวอย่างแต่อย่างใด หลังจากที่นักเรียนอ่านคำต่าง ๆ ในแผนภูมิคำได้คล่อง และรู้จักสังเกตลักษณะของตัวอักษรต่าง ๆ ในแต่ละคำ ครูจะให้เริ่มอ่านคำโดยไม่ใช้ชี้นำช่วย เช่น ครูเขียนบนกระดานให้อ่านหรือให้แบบฝึกอ่าน ซึ่งเป็นทางนำไปสู่การอ่านโดยทั่วไป และถ้าเกิดปัญหา นักเรียนจะกลับไปตรวจสอบจากแผนภูมิต่าง ๆ

จากการที่หน่วยสันติภาพอเมริกันได้ใช้วิธีการสอนนี้สอนภาษาไทยแก่อาสاتมัครอเมริกัน ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1974 จนถึงปัจจุบัน พบว่า การสอนโดยวิธีนี้ให้ผลในด้านการอ่านมากที่สุด นักเรียนสามารถอ่านหนังสือได้รวดเร็ว มีแรงจูงใจในการทดลองความรู้ความสามารถในการอ่านของตนเอง

9.3 การสอนคำศัพท์ โดยทั่วไปจะสอนคำศัพท์ที่ใช้เป็นหลักไวยากรณ์ก่อน การสอนในระยะแรกจะจำกัดคำศัพท์ให้อยู่ในขอบเขตที่จำเป็นเท่านั้น และสอนโครงสร้างต่าง ๆ โดยใช้ศัพท์เหล่านั้นให้มากที่สุด โดยมุ่งให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาได้กว้างขวาง การสอนความหมายของศัพท์นั้นจะใช้สถานการณ์เป็นเครื่องบอก หรือใช้ของจริงและจะสอนความหมายในรูปของโครงสร้างมากกว่าจะเป็นความหมายโดด ๆ เช่น ครูสอนคำว่า "a rod" ซึ่งเป็นคำนามสอนสี่ต่าง ๆ โดยนำมาขยายเป็น a red rod นักเรียนจะเรียนรู้ถึงความหมายและโครงสร้างไปพร้อมกันและจะสรุปหลักเกณฑ์เองว่าจะต้องใช้คำขยายเหล่านี้อย่างไร อยู่หน้าหรือหลังคำนามหรือการสอนคำกริยา เช่น หยิบ วาง ขอ ครูจะแสดงท่าให้ดูพร้อมกับพูดเป็นตัวอย่าง สถานการณ์เช่นนี้ช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายกริยาเหล่านั้นได้ โดยไม่ต้องอาศัยการแปล การสอนคำศัพท์ใหม่ หลังจากนักเรียนโครงสร้างต่าง ๆ มาแล้ว ทำไ้คงายและรวดเร็ว โดยใช้สถานการณ์เดิมและแนะนำศัพท์ใหม่ให้ โดยวิธีนี้นักเรียนสามารถจะแทนที่ศัพท์ใหม่ และสร้างเป็นประโยคได้ทันที เช่น เมื่อนักเรียนพูดว่า "Take a red rod and put it here" ครูนำหนังสือไปวางแทนที่แท่งไม้ และพูดว่า "book" เพียงเท่านั้น นักเรียนจะสามารถเปลี่ยนประโยคใหม่เป็น "Take a book and put it here" ได้เอง

เนื่องจากมีคำศัพท์มากมายในแต่ละภาษา การสอนจึงเลือกเฉพาะศัพท์ที่เป็นหลักในการสร้างประโยคก่อน ส่วนการเรียนรู้ศัพท์อื่น ๆ นั้น ขึ้นอยู่กับความต้องการและความจำเป็นของนักเรียน ดร.กาเตนโบ (Dr. Gattegno) ได้แบ่งคำศัพท์เป็น 3 ประเภท เรียงตามลำดับความจำเป็นในการใช้ภาษา คือ

ก. คำศัพท์ที่เป็นหลักไวยากรณ์ของภาษา (Functional Vocabulary) ได้แก่ คำแสดงคำถาม คำเชื่อม คำกริยาช่วย โดยคำนึงถึงเรื่อง

กาลเวลาและพจน์ ซึ่งนักเรียนจำเป็นต้องรู้หน้าที่และวิธีใช้ก่อนที่จะเรียนรู้ศัพท์ประเภทอื่น ๆ

ข. คำศัพท์ที่จำเป็นต่อชีวิตประจำวันของคนทั่วไป (Semi - luxury Vocabulary) ศัพท์พวกนี้ขึ้นอยู่กับสังคมและสิ่งแวดล้อมของคน เช่น ศัพท์เกี่ยวกับอาหาร เครื่องดื่ม ที่พักอาศัย เป็นต้น

ค. คำศัพท์เฉพาะในวิชาชีพ (Luxury Vocabulary) ได้แก่ ศัพท์ที่ใช้ในวงการต่าง ๆ เฉพาะผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ศัพท์ทางการแพทย์ ทางกฎหมาย ทางอุตสาหกรรม เป็นต้น

9.4 การสอนโครงสร้างไวยากรณ์ ไวยากรณ์เป็นสิ่งที่มาภาษา เมื่อเริ่มบทเรียนครูจะสอนโครงสร้างไวยากรณ์ไปพร้อม ๆ กับการฝึกพูด การอ่าน รวมทั้งการสอนคำศัพท์ ซึ่งนักเรียนสามารถค้นพบได้ด้วยตนเอง ดังที่กล่าวมาแล้วในเรื่องการสอนคำศัพท์ว่า นักเรียนจะเรียนรู้ คำ ความหมาย และโครงสร้างไวยากรณ์ไปพร้อมกัน โดยในระยะแรกจะเรียนศัพท์น้อย แต่เน้นที่โครงสร้างไวยากรณ์ โดยจะขยายโครงสร้างให้กว้างขึ้น อย่างไรก็ตามแผนภูมิและแท่งไม้ยังคงใช้เป็นอุปกรณ์ที่สำคัญ การสอนโครงสร้างจะเริ่มต้นจากคำว่า "a rod" ต่อไปเป็นเรื่องจำนวน สี ไปสู่รูปประโยคง่าย ๆ และเพิ่มความซับซ้อนยิ่งขึ้น เช่น ขณะที่นักเรียนกำลังพูด "take a rod" พร้อมกับแสดงท่าประกอบนั้น ครูเห็นว่าควรให้บทเรียนใหม่ ครูจะพูดคำว่า "Give it to me" พร้อมกับชี้มาที่ตัวเอง นักเรียนเข้าใจความหมายและโครงสร้างนี้ได้จากการกระทำของครู หลังจากที่นักเรียนได้ลองใช้ประโยคนี้ในหมู่เพื่อนแล้ว ครูจะเปลี่ยนโครงสร้างเดิมจาก "Give it to me" เป็น "Give it to him" ต่อไป จากบทเรียนเริ่มแรกจะพบว่าคำศัพท์เรียนมีไม่มากนัก แต่นักเรียนสามารถสร้างประโยคต่าง ๆ ด้วยคำศัพท์เหล่านั้นได้อย่างมากมาย โดยการเปลี่ยนรูปประโยคหรือเชื่อมประโยคให้ต่อเนื่องกัน คำศัพท์ที่เริ่มเรียนนั้น ได้แก่ คำนาม :- rod, คำขยายเกี่ยวกับสี :- red, green, yellow, blue, brown จำนวน :- one, two, three คำนำหน้านาม :- a, the คำกริยา :- take, give put, คำสรรพนาม :- me, him, her, it, them คำบุพบท :- to

กำแสดงสถานที่ : - here, there กำแสดงความเป็นเจ้าของ : -his, her, my
และคำสันธาน : - and, or ทั้งหมด 27 คำ นักเรียนสามารถพูดประโยคได้
นับร้อยจากคำศัพท์เพียงเท่านี้ คร.กาเคนโย กล่าวว่า "การสอนภาษาโดยจำกัดคำศัพท์
แต่ขยายโครงสร้างของประโยคให้ยาวออกไปนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับนักเรียนและเป็น
แนวทางในการใช้ภาษาของแต่ละคน"

9.5 การสอนเขียน หลังจากให้นักเรียนได้ฝึกพูดและอ่านประมาณ 2 - 3
ชั่วโมง ครูจะให้เริ่มเขียน โดยการคัดลอกตัวอักษรจากแผนภูมิก่อนลอกครูจะแนะนำจุดเริ่มต้น
ทิศทางและการลากเส้นให้ บางครั้งจะให้คัดลอกเป็นคำ ๆ จากแผนภูมิคำ ต่อมาครูอาจ
ให้นักเรียนเขียนอย่างอิสระโดยนึกถึงสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว และดูจากแผนภูมิประกอบใน
ระยะแรกนักเรียนอาจมีปัญหาเกี่ยวกับการอ่าน สิ่งที่เขาเขียน เพราะเป็นตัวอักษรชาวคำ
ซึ่งต้องใช้เวลาพอสมควร ดังนั้น การเขียนในระยะแรกจึงเป็นการให้นักเรียนสร้าง
ความคุ้นเคยกับตัวอักษรมากกว่าจะให้เขียนและอ่านได้

การสอนเขียนในระดับสูงขึ้น ครูจะสมมุติเหตุการณ์ขึ้นโดยใช้แม่แบบ
เช่น จักเป็นแบบบ้าน มีเฟอร์นิเจอร์ และเครื่องตกแต่งภายใน ครูจะให้นักเรียนบรรยาย
สภาพของบ้าน โดยครูตั้งคำถามเร้าให้นักเรียนเกิดจินตนาการและบรรยายภาพโดย
ปากเปล่าก่อนแล้วจึงให้เขียนบรรยายลงสมุด

10. ขนาดของชั้นเรียน

โดยทั่วไปแล้ว การสอนไวยากรณ์ เว้ย เหมาะที่จะใช้สอนนักเรียนกลุ่มเล็ก
ประมาณ 5 - 7 คน ดังที่หน่วยสันติภาพอเมริกันในประเทศไชยู่และจากการศึกษาของ
คิมเมอร์และโอภาส ซึ่งทดลองสอนนักเรียนประถมศึกษา 6 คน พบว่า วิธีสอนนี้เหมาะที่
จะใช้กับชั้นเรียนขนาดเล็ก แต่ คร.กาเคนโย ให้ความเห็นว่า วิธีการนี้สามารถใช้ใน
ชั้นเรียนใหญ่ขนาด 80 - 100 คน ได้โดยใช้วิธีเวียน (Rotation) คือ ให้นักเรียน
เข้าร่วมกิจกรรม 5 - 7 คน ที่เหลือจะร่วมเรียนโดยการเป็นผู้ฟังและสังเกตการณ์ ต่อไป
จะมีการสลับเวียนเพื่อให้โอกาสทุกคนได้ร่วมกิจกรรม จากการสอนแบบนี้ พบว่า นักเรียน
ที่เรียนโดยการฟังและสังเกตสามารถเรียนได้เร็วกว่านักเรียนที่ร่วมกิจกรรม เพราะการที่

ไม่ได้เป็นผู้ดำเนินกิจกรรมเอง ทำให้ประสาทไม่เคร่งเครียด ไม่ตื่นเต้น หรือวิตกกังวลต่อการเรียน สมองและจิตใจอยู่ในภาวะปกติ และจากการที่ไต่ฟังการออกเสียงและการพูดของคนอื่น ๆ ช่วยให้เขาจดจำและออกเสียงได้ชัด แม้ว่านักเรียนจะไม่ได้พูดในชั้นเรียนก็ตาม แต่เขาได้เรียนรู้โดยการฟัง การพูดในใจหรือพิมพ์กับตนเองในสิ่งที่เรียน เนื่องจาก คร.กาเคนโย เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา และยังเสนอว่าในทางปฏิบัติแล้วการที่มีนักเรียนในชั้นมากเท่าใด ยิ่งเป็นการเพิ่มโอกาสในการเรียนรู้ศัพท์ใหม่ ๆ มากขึ้น และทำให้การช่วยเหลือกันภายในกลุ่มเพิ่มมากขึ้น

11. ความรู้ลึกและอารมณ์ของนักเรียน

รีฟเวอร์ (Rivers) ได้กล่าวถึง สภาพอารมณ์ ความรู้ลึกของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ โดยอ้างถึงทฤษฎีการเรียนรู้ของ เลวิน (Lewin) ว่าปกติแล้วเมื่อคนเราเริ่มต้นเรียนสิ่งใดก็ตาม ย่อมจะเกิดความเคร่งเครียดของระบบประสาท และจะเป็นอยู่เช่นนั้นจนกว่าจะบรรลุถึงเป้าหมายในการเรียน ประสาทจึงจะผ่อนคลายลง (Wilka M. Rivers. 1964 : 80) ลักษณะเช่นนี้จะพบได้ในชั้นเรียนภาษาต่างประเทศเช่นกัน เนื่องจากนักเรียนจะต้องเรียนรู้ระบบการใช้ภาษาใหม่ และต้องละเว้นการใช้ภาษาเดิมที่ตนมีความชำนาญในการสื่อสารอยู่แล้ว เพื่อใช้ภาษาใหม่ ทำให้นักเรียนเกิดความอึดอัด สับสน (Frustration) และวิตกกังวลในการเรียน อย่างไรก็ตาม เป็นธรรมชาติของคนที่จะต้องพยายามดิ้นรนให้หลุดพ้นจากภาวะความตึงเครียดไปสู่ภาวะปกติของอารมณ์ด้วยกันทั้งสิ้น สิ่งเหล่านี้อาจเป็นหนทางนำไปสู่การเรียนรู้ที่แท้จริงได้

การสอนภาษาแบบไฮเลนต์ เวย์ นี้ นอกจากนักเรียนจะต้องเรียนระบบเสียงใหม่ที่ไม่คุ้นเคยมาก่อนแล้ว นักเรียนยังต้องพบกับภาระเรียนการสอนซึ่งมีแนวต่างไปจากวิธีอื่น ๆ ด้วย ดังที่กล่าวแล้วว่า วิธีการนี้เชื่อว่า การเรียนภาษาเป็นเรื่องของการใช้สมองมากกว่าการเลียนแบบ พฤติกรรมการสอนจึงเน้นให้ผู้เรียนเรียนโดยใช้สมองให้มากที่สุด ดังนั้นความเคร่งเครียด ความอึดอัด และอารมณ์ของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ บรรยากาศของการเรียนในระยะแรกค่อนข้างจะเครียด เนื่องจาก

การที่ครูไม่พูดซ้ำทำให้นักเรียนต้องใช้ความพยายามในการจดจำสิ่งที่เรียนภายในระยะเวลาจำกัด จึงเกิดความเครียดของระบบประสาท และวิตกกังวลว่า จะลืม ความรู้สิ่งที่เรียนนี้จะลบล้าง เมื่อนักเรียนได้ค้นพบว่า สิ่งທີ່คิดว่าลืมนั้นสามารถทวนระลึกได้ในเวลาต่อมา และมีเพื่อนร่วมชั้นให้ความช่วยเหลือไม่สามารถจดจำหรือระลึกได้ในทันที นอกจากนี้การที่นักเรียนต้องเปลี่ยนบทบาทในการเรียนใหม่ จากการเป็นผู้ฟัง อธิบาย และสรุปกฎเกณฑ์ให้มาเป็นผู้พูด และสรุปกฎเกณฑ์ด้วยตนเอง ตลอดเวลาที่เรียนนั้นทำให้เกิดความสับสนอีกอีกด้วย และไม่แน่ใจในความถูกต้อง นับเป็นสิ่งที่จูงใจให้นักเรียนแสดงความสามารถในการใช้ภาษาตลอดเวลา เมื่อนักเรียนค้นพบวิธีการเรียนของตนเองแล้ว เขาจะพบว่าไม่มีความจำเป็นที่ครูต้องอธิบาย สรุปกฎเกณฑ์หรือสร้างแรงจูงใจด้วยการให้คำชม หรือรางวัลแต่อย่างใด เพราะเขาเชื่อและยอมรับในความสามารถของตนเองมากขึ้น

12. ทักษะของบุคคลต่าง ๆ เกี่ยวกับการสอนแบบไซเลนต์ เวย์

ศิธร แสงธนู และ คิค พงศทัต ผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการสอนโดยวิธีไซเลนต์ เวย์ (The Silent Way) มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2518 ได้ให้ความเห็นในการใช้วิธีการสอนนี้กับนักเรียนไทยว่า ครูสามารถใช้วิธีการนี้สอนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนไทยได้ทุกระดับ และช่วยกระตุ้นให้นักเรียนชอบเรียน เนื่องจากได้ใช้แห่งไม้ดีในการทำกิจกรรมต่าง ๆ การสอนแบบนี้จะประสบผลสำเร็จต่อเมื่อครูสามารถใช้แห่งไม้ได้อย่างคล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพ ส่วนในด้านผู้เรียนนั้น นักเรียนจะได้รับการฝึกให้มีสมาธิในการเรียน ใช้ความคิดอยู่ตลอดเวลา มีความคิดริเริ่มและกล้าใช้ภาษาที่เรียนโดยวิธีลองผิดลองถูกตามธรรมชาติ นอกจากนี้นักเรียนยังมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนอย่างมาก และจะเรียนโดยการให้ความช่วยเหลือร่วมมือกันมากกว่าที่จะแข่งขันกัน

มอนเตตี (Montety. 1977 : 11 - 14) ได้แนวคิดว่าวิธีสอนแบบนี้จากการสัมมนาและชมการสาธิตการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ที่เมือง

Ouangadougou ในปี 1975 ได้ให้ความเห็นว่า การสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ เป็นเพียงเทคนิควิธีฝึกการสร้างและใช้ประโยคด้วยสัญลักษณ์ ขณะเดียวกันเป็นสื่อในการสร้างและแสดงออกซึ่งความคิดสร้างสรรค์ นักเรียนจะมีโอกาสน้อยมากในการใช้ภาษาที่ผิด เพราะเมื่อเกิดการผิดพลาดขึ้น เพื่อนร่วมชั้นจะช่วยแก้ไขโดยเร็ว นับว่าเป็นวิธีการสอนหลักไวยากรณ์ที่ดี

แบลทซ์ฟอร์ด (Blatchford, 1976 : 5 - 6) เป็นอาจารย์ในแผนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยสวาย ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ ว่า ถึงแม้การสอนโดยวิธีนี้ยังไม่เป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายในหมู่นักภาษาศาสตร์ก็ตาม จากประสบการณ์ในการเรียนภาษารัสเซียโดยวิธีนี้ สร้างความประทับใจแก่เขาเป็นอย่างมาก และได้พิสูจน์ด้วยตนเองแล้วว่าวิธีการนี้ช่วยสร้างทัศนคติที่ดีในการเรียนและที่สำคัญคือ นักเรียนจะรู้สึกเป็นอิสระ และมีความเชื่อมั่นในการใช้ภาษามากขึ้น ด้วยเหตุนี้ทำให้เขาคิดว่า เขาประสบความสำเร็จล้มเหลวในการสอนและฝึกอบรมนักศึกษาครู เนื่องจากนักศึกษาเหล่านั้นขาดความมั่นใจและความกล้าในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะการสอนของเขาไม่ได้ครอบคลุมไปถึงการสร้าง ความเชื่อมั่นในตนเอง การสำรวจความสามารถหรือการใช้หลักเกณฑ์ภายในของตนเองเลย

สตีวิก (Stevick) อาจารย์สอนภาษาต่างประเทศในสถาบันภาษารุงวอชิงตัน สหรัฐอเมริกา ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ ว่า จุดเด่นของวิธีการสอนนี้คือ การที่นักเรียนสามารถแสดงความสามารถในการใช้ภาษาด้วยตนเอง

(Productive) มากกว่าใช้วิธีการสะท้อน (Reflective) หรือว่าตามกัน ซึ่งนับว่าเป็นความสำเร็จในการใช้ภาษาอย่างแท้จริง นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาในชั้นเรียนมากถึง 90% ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่ไม่เคยปรากฏในวิธีการสอนแบบอื่น ๆ เขาคิดว่า วิธีการสอนนี้ใช้ได้ผล เนื่องจากสาเหตุดังนี้คือ

1. การให้แบบอย่างน้อย ทำให้นักเรียนต้องใช้กลไกทางสมองมากขึ้น

2. การที่ครูช่วย เป็นการลดการผูกที่ไว้สาระที่รบกวนการ เรียนของนักเรียน

3. ความเจียมช่วยให้ นักเรียนสามารถปะกิดปะต่สิ่งที่เรียนและติดตามการเรียนไปโดยตลอด

4. นักเรียนภูมิใจในความสามารถและผลงานของตนเองที่เกิดจากความช่วยเหลือเพียงเล็กน้อยจากครู

5. จากการให้แบ่งไม่ประกอบการพูด นักเรียนจะรู้สึก ว่า เขาสามารถพูดได้เองมากกว่าจะพูดตามคนอื่น

6. ความหมายของคำและประโยคจะปรากฏขึ้นพร้อม ๆ กันอย่างชัดเจน โดยการให้แบ่งไม่

7. ครูมีเวลาที่จะสังเกตและติดตามการเรียนของนักเรียนมากขึ้น และสามารถเลือกสิ่งที่จะสอนต่อไปได้

ลิวีค ยังได้สัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้เรียน หลังจากที่ได้ผ่านการเรียนโดยวิธีนี้มาแล้วถึง 180 ชั่วโมง พบว่า นักเรียนมีความเห็นตรงกันเป็นอันดับแรกคือ ชอบวิธีการสอนนี้ เพราะเปิดโอกาสให้เขาได้ช่วยเหลือผู้อื่น ขณะเดียวกันก็ได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น ทำให้การเรียนมีคุณค่ามากขึ้น ทั้งยังเป็นวิธีที่ตรงความสนใจของนักเรียนให้เกี่ยวกับการเรียนได้ตลอดเวลา ไม่มีการแข่งขันระหว่างกัน เนื่องจากทุกคนต้องพึ่งพาอาศัยกัน และแต่ละคนจะตระหนักถึงคุณค่าและความสำเร็จโดยส่วนรวม

แอสเคด (Haskell. 1974 : 1 - 5) ได้ให้ทัศนะในการสอนในระยะแรก ครูควรสอนอย่างช้า ๆ และด้วยความระมัดระวัง เนื่องจากนักเรียนเคยชินกับการเรียนแบบเก่า จึงต้องใช้เวลาในการเรียนรุ่มร่ามของผู้เรียน และคุ้นเคยกับวิธีการสอนซึ่งเขาจะต้องใช้ภาษาโต้ตอบระหว่างกันมากกว่าจะได้โต้ตอบกับครู นับตั้งแต่เริ่มเรียน สิ่งนี้ไม่เพียงแต่ทำลายการกระทำของนักเรียนเท่านั้น ยังทำลายความรู้สึกในการลองใช้ภาษาค่อย ๆ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาแบบไฮเลนต์ เวย์

ศรินทิพย์ โอเจริญ (ศรินทิพย์ โอเจริญ 2522 : 72) ได้นำวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์ไปทดลองกับเด็กประถมสาธิตประสานมิตร ชั้นปีที่ 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนและหลังการสอนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และแตกต่างกันในทุกด้านทั้งการฟัง - พูด - อ่าน - เขียน แสดงว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการเพิ่มในทุกด้าน โดยเฉพาะการพูด มีคะแนนพัฒนาการสูง รองลงมาการเขียน อ่าน และฟัง

จากการสัมภาษณ์ความคิดและทัศนคติของนักเรียนพบว่า

1. นักเรียนส่วนใหญ่ชอบวิธีการสอนแบบนี้ เพราะสนุก เข้าใจง่าย เรียนได้เร็ว และมีโอกาสพูดภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ทำให้รู้สึกภาคภูมิใจในความสามารถของตน
2. นักเรียนเห็นว่าครูพูดครั้งเดียวน้อยไป เสนอว่าควรพูด 2 ครั้ง แต่มีบางคนเห็นว่า ครูพูดครั้งเดียวดี เพราะนักเรียนไม่มีโอกาสคุยหรือเล่นกัน เพราะทุกคนต้องสนใจ ตั้งใจเรียนให้มากขึ้น
3. เกี่ยวกับอุปกรณ์ เด็กชอบแท่งไม้ เพราะมีโอกาสดึงแท่งไม้ฝึกการสร้างประโยค ส่วนแผนภูมิต่าง ๆ ก็ช่วยให้จำเสียง อักษร ได้เร็ว
4. บุคลิกของครู นักเรียนเห็นว่า ครูมีท่าทางเฉย ราบเรียบ ไม่ดุหรือท้วงติงการพูดของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความกล้าในการใช้ภาษา มีผู้เสนอว่าครูควรจะมีรอยยิ้ม และพูดคุยก่อนหน้านี้จะทำให้เด็กนักเรียนมีกำลังใจขึ้น

เอกสารเกี่ยวกับเกณฑ์การพิจารณาคู่มือครูการสอนภาษาอังกฤษ

หนังสือคู่มือครู เป็นหนังสือที่จัดทำขึ้นเพื่อช่วยให้ครูใช้หนังสือเรียนสอนให้ตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งครูควรจะศึกษาคู่มือครูให้ละเอียดก่อนที่จะทำการสอนทุก ๆ บท และตัวอย่างของการแบ่งเนื้อหาประกอบเพื่อเป็นแนวทางให้ครูจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกันภายในแต่ละชั่วโมงที่สอน และในการใช้คู่มือครูนั้น ควรปฏิบัติดังนี้

1. ก่อนจะเริ่มสอนบทหนึ่ง ครูควรจะได้อ่านบทนำในการใช้คู่มือ เพราะบทนำเป็นการอธิบายอย่างย่อเกี่ยวกับการใช้หนังสือเรียนและคู่มือครู นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงหลักการสอนและข้อเสนอแนะในการสอนแต่ละหน่วยไว้อย่างพอสังเขป

2. เมื่อครูเตรียมการสอนแต่ละหน่วย ครูควรจะได้ศึกษาคู่มือครูเกี่ยวกับหน่วยนั้น ๆ ในคู่มือจะพูดถึงประเด็นสำคัญในหน่วยคำศัพท์ใหม่ ๆ ที่พบในแต่ละตอน ข้อเสนอแนะในการสอนแต่ละตอน และเกมเกี่ยวกับเรื่องที่น่าสนใจ

3. เมื่อครูรายละเอียดจากคู่มือแล้ว ครูควรจะได้ตัดสินใจได้ว่า จะใช้เวลาในการสอนแต่ละตอนมากน้อยแค่ไหนแล้วจึงแบ่งออกเป็นบท ๆ ตามจำนวนชั่วโมงที่จะใช้สอนในแต่ละหน่วย

4. ครูควรจะได้เตรียมแผนการสอนในแต่ละชั่วโมงดังต่อไปนี้

4.1 พิจารณาคำใหม่คำไหนบ้างที่มีอยู่ในตอนต้นของแต่ละตอน ครูจะอธิบายในชั้น ครูควรจะได้ตัดสินใจว่า การอธิบายแบบไหนที่เหมาะสมที่สุดในแต่ละคำ เช่น บอกคำเหมือนหรือคำตรงกันข้าม ใช้อักษรหรือสิ่งของในห้องเรียน ใช้คำตามเนื้อเรื่องและเน้นการสะกดคำหรือการออกเสียง

4.2 เลือกวิธีการที่เหมาะสมในแต่ละตอนของหน่วย เช่น พิจารณาว่าควรจะใช้วิธีการใดที่จะคำในการสอนบทสนทนา เปิดหรือปิดหนังสือเรียน ให้ตอบเป็นกลุ่มหรือเป็นรายบุคคล เป็นต้น

4.3 รวบรวมอุปกรณ์ที่ต้องการ เช่น รูปภาพที่ตัดมาจากหนังสือพิมพ์ รูปภาพ เป็นต้น

4.4 ตัดสินใจว่าควรให้การบ้านอะไร

4.5 ตัดสินใจว่าจะตรวจงานของนักเรียนอย่างไร ในการให้นักเรียนตอบปากเปล่า ครูควรจะเป็นคนแก้ที่ผิดเองหรือให้นักเรียนแก้หรือช่วยกันแก้ และในการให้ทำการบ้านที่เป็นงานเขียน ครูจะตรวจการบ้านทั้งหมดเองหรือให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจ (ประกาศนียบัตร พุทธิประภา 2526 : 2)

เกณฑ์การพิจารณาคู่มือครูการสอนภาษาอังกฤษ (กระทรวงศึกษาธิการ 2525 : 3)

1. การตรวจขั้นต้น

1.1 โครงสร้างของเนื้อหาในเรื่องต่อไปนี้

- 1.1.1 จุดประสงค์การเรียนรู้
- 1.1.2 สังเขปหัวข้อเนื้อหาในหนังสือเรียน
- 1.1.3 เนื้อหาเพิ่มเติมสำหรับครู
- 1.1.4 วิธีสอนและกิจกรรมที่เสนอแนะ
- 1.1.5 วิธีการและเครื่องมือประเมินผลที่เสนอแนะ
- 1.1.6 อุปกรณ์และสื่อการเรียนการสอนที่เสนอแนะ
- 1.1.7 แหล่งค้นคว้าและหนังสืออุทิศสำหรับครู

2. การตรวจขั้นสุดท้าย หลังจากผ่านการตรวจขั้นต้นแล้ว โดยพิจารณาในเรื่องต่อไปนี้

- 2.1 ความถูกต้องของเนื้อหาตามหลักวิชา
- 2.2 การเรียงลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้
- 2.3 ปริมาณเนื้อหาเทียบกับเวลาเรียน
- 2.4 ความยากง่ายของเนื้อหาเทียบกับระดับชั้น
- 2.5 ความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนการสอนที่เสนอแนะ
- 2.6 ความถูกต้องชัดเจนของภาษา
- 2.7 ความเหมาะสมของภาพ ตาราง แผนภูมิ ฯลฯ (ถ้ามี)
- 2.8 ลักษณะเฉพาะของหนังสือโดยส่วนรวม ได้แก่
 - 2.8.1 ลักษณะเข้าชอนกับหนังสือเล่มหนึ่ง เล่มใดที่กระทรวงอนุญาต

ให้ใช้โรงเรียน

- 2.8.2 ลักษณะเด่นพิเศษของหนังสือ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้ลุล่วงไปด้วยดี พยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ และพยายามทำให้ดีกว่าบุคคลอื่น ๆ หรือแข่งขันกันเพื่อให้ได้ถึงมาตรฐานอันดีเยี่ยม บุคคลที่มีแรงจูงใจจะมีความสบายใจถ้ากระทำสิ่งนั้น ๆ สำเร็จ และจะมีความวิตกกังวล ถ้าหากประสบความล้มเหลว แรงจูงใจมี 3 ด้าน

1. ด้านความต้องการสังคมสัมพันธ์ (Need for Affiliation) เป็นความต้องการที่จะอยู่รวมกันกับผู้อื่นอย่างมีความสุข
2. ด้านความต้องการอำนาจ (Need for Power) เป็นความต้องการที่จะให้ผู้อื่นรู้สึกว่าตนมีความเหนือกว่า สำคัญกว่า

3. ด้านความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Need for Achievement) เป็นความต้องการที่จะพยายามกระทำเพื่อให้ได้มาตรฐานอันดีเยี่ยมในสิ่งที่ตนต้องทำ

แมคเคลนแลน (McClelland, 1953 : 110 - 111) กล่าวว่า แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไป ด้วยดีและแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยมหรือทำให้ดีกว่าคนอื่นที่เกี่ยวข้อง พยายามเอาชนะอุปสรรคต่าง ๆ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อไม่สำเร็จหรือประสบกับความล้มเหลว แท้ พยัคฆ์ (มณีรัตน์ ตรีรัตนพันธ์ 2516 : 102 อ้างอิงมาจาก Prayag, 1969 : 8) ได้กล่าวว่าแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์อาจแสดงได้อย่างหนึ่งอย่างใดตามลักษณะ 3 ประการนี้

1. ความต้องการที่ใฝ่หาซึ่งตนเองหวังความสำเร็จในระดับสูงหรือมาตรฐานอันสูงส่ง
2. งานที่เป็นเอกลักษณ์ (Unique of Characteristic) คือ งานที่ทำได้เป็นผลสำเร็จได้เป็นอย่างดี มีลักษณะเป็นของตนเอง ซึ่งจะชี้ให้เห็นถึงความสำเร็จของตนเป็นผลงานที่สร้างขึ้นมาจากงานศิลปะและงานอื่น ๆ ที่แตกต่างไปจากธรรมดา
3. งานที่ต้องใช้เวลานาน (Long Term of Work) ลักษณะหนึ่งของแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ก็คือ ต้องการความตั้งใจยาวนานในการทำงาน ที่จะทำใหสำเร็จ

ในชีวิต เช่น ความมุ่งมั่นที่จะเป็นวิศวกร แพทย์ นักกฎหมาย และนักธุรกิจ ที่ประสบความสำเร็จหรืออื่น ๆ

ดังนั้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นี้จะเป็นความมุ่งมั่นของบุคคลให้ประสบความสำเร็จในผลงานที่ตนมีความคาดหวังไว้ว่าจะมีประโยชน์แก่ตนเองและสังคม หากคำใบ้การตามที่เราปรารถนาไว้แล้วมีความสำเร็จก็จะทำให้บุคคลนั้นแสวงหาอย่างไม่หยุดยั้ง แต่ถ้ามืดมนอุปสรรคก็จะกีดกันหาวิธีการใหม่อีกต่อไป

ตามทฤษฎีของ แมคเคอแลน และคนอื่น ๆ (บุหงา วชิระศักดิ์มงคล 2516 : 19 อ้างอิงมาจาก McClelland and others) ถือว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่เป็นแรงจูงใจทางบวก เกิดจากการพัฒนาของความคาดหวังของเด็ก กล่าวคือ เมื่อเด็กอยู่ในสถานการณ์ใฝ่สัมฤทธิ์ เช่น กำลังมีปัญหาโลก เริ่มแรกเด็กจะไม่มี ความคาดหวังที่เกี่ยวข้องกับความสามารถของตนในการที่จะแก้ปัญหา นั้น ถ้าปัญหานั้นไม่ยากเกินไป และสามารถแก้ไขได้อย่างถูกต้อง เด็กจะเกิดพัฒนาความคาดหวัง และการประสบความสำเร็จในสถานการณ์ใฝ่สัมฤทธิ์ และสามารถทำนายผลของสถานการณ์ได้ ในที่สุดเด็กจะพัฒนาความคาดหวังของความสำเร็จในการแก้ปัญหาได้อย่างสมบูรณ์ ณ จุดนี้ ปัญหานั้นก็จะกลายเป็นความแปลกใหม่ และการแก้ปัญหานี้ได้ก็ไม่ทำให้เด็กเกิดความรู้สึกสำเร็จอีกต่อไป สำหรับการเรียนการสอนควรจัดเตรียมสถานการณ์ใหม่ที่มีความซับซ้อนมากขึ้น เพื่อให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

เมอเรย์ (Murray. 1966 : 19) เป็นบุคคลแรกที่กล่าวถึงความต้องการใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นความต้องการที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เป็นความต้องการทางจิตของมนุษย์ที่จะเอาชนะอุปสรรคฝ่าฟันกระทำการที่ยาก ๆ ให้สำเร็จ เมอเรย์ อธิบายไว้ว่า เป็นความปรารถนาหรือแนวโน้มที่จะกระทำการใด ๆ ให้สำเร็จโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งจัดอยู่ในความต้องการมีอำนาจ (Will power) ของความต้องการทางสังคม

ลินด์เกรน (Lindgren. 1967 : 31 - 34) เชื่อว่าพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้นจะมีความทะเยอทะยาน (Ambition) มุ่งการแข่งขัน (Competitiveness) และพยายามปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น (Self improvement)

แรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้นักเรียนมาก นักเรียนที่ตั้งใจเรียนสูง มักจะประสบผลสำเร็จในการเรียน มีพฤติกรรมอันเป็นที่พึงปรารถนาตามมาตรฐานของสังคม นักเรียนที่ขาดความสนใจหรือไม่ตั้งใจเรียนก็จะไปไม่ถึงเป้าหมาย พฤติกรรมที่ตามมาภายหลังก็จะเป็นปัญหา โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาในด้านการปรับตัวหรือปัญหาด้านสุขภาพ นอกจากนี้ ฮิลล์ (เดือนพันธุ์ โกลนท 2524 : 2 อ้างอิงมาจาก Hill) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้อาจเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจ ผู้เรียนจะเกิดความเต็มใจเรียนรู้สิ่งใด ๆ จะต้องอาศัยแรงจูงใจเป็นพื้นฐานเสมอ แรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงมีความสัมพันธ์กันมาก สำหรับความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีผู้ศึกษาไว้ดังนี้

เบนดิง (Bending. 1958 : 119 - 120) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาจิตวิทยา จากกลุ่มตัวอย่าง 110 คน โดยการใช้แบบทดสอบของ EFPS พบว่า มีความสัมพันธ์สูงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในอดี้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีความสัมพันธ์ต่ำกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในอนาคต และเมื่อใช้แบบทดสอบชนิดรูปภาพของ แมคแคลนแดนค์ (TAT) พบว่ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในอดี้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในอนาคตไม่พบความสัมพันธ์

รัสเซล (Russell. 1969 : 263-266) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับ 9 ในวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาและการอ่านโดยใช้แบบทดสอบ California Achievement Test พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่จากการศึกษาของ เชลล์ (Shell. 1967 : 2409 - A) กลับพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในนักเรียนระดับ 5 และ 6

ซอง (Song. 1970 : 2571 - A) พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุกวิชา ผลการวิจัยของ ซอง สอดคล้องกับ

ผลการวิจัยของ บราวน์ (Brown. 1976 : 3411-A) ที่พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา ความถนัด เกเรกเฉื่อย และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ แบคแมน และ ซีคอร์ด (Backman and Secord.

1962 : 152) ที่พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา

แรฟฟีนี (Raffine. 1970 : 1085-A) ศึกษาผลของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่จะส่งผลต่อการเรียนรู้และการจำในกลุ่มนิสิตปริญญาตรี ก็สรุปผลในทำนองเดียวกัน คือ ทั้งชายและหญิงที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

รุ่งเรือง ขงศิลา (รุ่งเรือง ขงศิลา 2527 : 87) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษจากกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยการเรียนเพื่อรอบรู้กับการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มที่เรียนด้วยการเรียนเพื่อรอบรู้สูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษากังกล่าวจะเห็นได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและโดยทฤษฎีวิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยเหตุนี้จึงสามารถอนุมานได้ว่า ผลการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ จะทำให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าวิธีการสอนตามคู่มือครู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนที่แตกต่างกัน และมีระดับความสามารถทางการเรียนที่ต่างกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

4. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน
5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน
6. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับหัวข้อ ดังต่อไปนี้คือ

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง
3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
4. การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ
5. วิธีดำเนินการทดลอง
6. แบบแผนการทดลอง
7. การวิเคราะห์ข้อมูล
8. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการทดลอง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
เกตุมวดี อำเภอมะนัง จังหวัดสมุทรสาคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 จำนวน
4 ห้องเรียน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 160 คน

กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการทดลอง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
เกตุมวดี อำเภอมะนัง จังหวัดสมุทรสาคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 จำนวน
60 คน เป็นนักเรียนชาย 30 คน นักเรียนหญิง 30 คน ซึ่งเลือกมาโดยวิธีการสุ่มแบบ
แบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ซึ่งมีวิธีดำเนินการดังนี้

1. แบ่งระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มประชากร
ออกเป็น 3 ระดับ คือ ระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ โดย
ใช้คะแนนที่ได้จากการทดสอบของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ของกลุ่มโรงเรียน สังกัดกองการประถมศึกษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของจังหวัดสมุทรสาคร มาหาตำแหน่งเปอร์เซ็นต์เป็นเกณฑ์ในการแบ่ง ดังนี้

1.1 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง คือ ได้คะแนนตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ที่ 75 ขึ้นไป

1.2 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลาง คือ ได้คะแนนตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ที่ 26 - 74

1.3 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ คือ ได้คะแนนตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ที่ 25 ลงมา

2. จัดกลุ่มตัวอย่างโดยสุ่มให้ทุกกลุ่มมีนักเรียนชายและหญิงเท่ากัน และสุ่มมาจากทุกระดับของความสามารถทางการเรียน กลุ่มละ 30 คน จำนวน 2 กลุ่ม

3. สุ่มกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ออกเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มจะได้รับการสอนด้วยวิธีการต่างกัน ดังนี้

3.1 กลุ่มทดลอง เรียนด้วยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์

3.2 กลุ่มควบคุม เรียนด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู

ตาราง 1 แสดงการจัดกลุ่มตัวอย่าง

ระดับความสามารถ ทางการเรียน	เพศ	วิธีสอน	
		วิธีการสอนแบบ โซเลนท์ เวย์	วิธีการสอนตาม คู่มือครู
สูง	ชาย	5	5
	หญิง	5	5
ปานกลาง	ชาย	5	5
	หญิง	5	5
ต่ำ	ชาย	5	5
	หญิง	5	5
รวม		30	30

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาวิชาที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ยึดเนื้อหาตามหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ
หลัก 1 และ 2 (อ.011, อ.012) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากหนังสือแบบเรียน Lado
English Series Book. I ซึ่งคณะกรรมการตรวจและพิจารณาหนังสือเรียน
กระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนได้

เนื้อหาที่สอนมีดังนี้

Unit 3 - Identifying a person

Unit 4 - Greeting a friend

Unit 5 - Visiting a friend

Unit 6 - Answering the phone and taking a message

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. แผนการสอนของกลุ่มทดลองที่สอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบ
ไซเลนท์ เวย์
2. แผนการสอนของกลุ่มควบคุมที่สอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู
3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มโรงเรียน
สังกัดกองการประถมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
5. แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. แผนการสอนของกลุ่มทดลองที่สอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบ
ไซเลนท์ เวย์

ขั้นตอนในการสร้างแผนการสอน มีลำดับขั้น ดังนี้

- 1.1 ศึกษากระบวนการเรียนการสอนภาษาแบบไซเลนท์ เวย์ อย่าง
ละเอียด จากตำรา เอกสาร วีซีโอ ของ ดร.คาเลบ กาเทโนโย (Dr. Caleb
Gattegno) การสังเกตการสอน ณ หน่วยสันติภาพอเมริกัน และจากการสัมภาษณ์
ผู้เชี่ยวชาญการสอน
- 1.2 ศึกษาแบบแผนและแนวการสร้างแผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
- 1.3 ศึกษาโครงการสอนและแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 1

1.4 กำหนดเนื้อหาวิชาในการสอนเป็นรายคาบตามคู่มือครู

1.5 สร้างแผนการสอนตามเนื้อหาด้วยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ ตามขั้นตอนดังนี้

1.5.1 นำแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องในค่านเนื้อหา ขั้นตอนการสอนและกิจกรรมต่าง ๆ หลังจากนั้นนำมาปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสมุทรสาคร-บูรณะ จำนวน 40 คน เพื่อศึกษาข้อบกพร่อง โดยใช้เวลาในการสอน 2 คาบ

1.5.2 นำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงแผนการสอนเพื่อให้เป็นแผนการสอนที่สมบูรณ์และนำไปใช้ในการทดลองต่อไป

2. แผนการสอนของกลุ่มควบคุมที่สอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนตามคู่มือครู

มีวิธีการดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาจุดประสงค์เฉพาะรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 - 2 (อ.011 - อ. 012) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นของกระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2521

2.2 ศึกษาเนื้อหา คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษจากหนังสือ Lado English Series Book. I

2.3 ศึกษาและสร้างแผนการสอนตามคู่มือครูการสอนภาษาอังกฤษลาโด ของ ดร.ประพาสน์ พุทธิประภา และคนอื่น ๆ จากนั้นนำแผนการสอนให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบแก้ไขก่อนนำมาใช้สอน เพื่อพิจารณาว่าวิธีการสอนตรงตามขั้นตอนการสอนตามคู่มือครู

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

วิธีดำเนินการสร้างแบบทดสอบมีขั้นตอนดังนี้

3.1 รวบรวมเนื้อหาตามหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนด เพื่อใช้ในการสร้างแบบทดสอบ โดยศึกษาและเลือกจากหนังสือ Lado English Series Book. I

3.2 ศึกษาแนวทางในการสร้างแบบทดสอบจากเอกสารและตำรา เช่น วิธีการสร้างและเขียนข้อสอบของ วิเชียร เกตุสิงห์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2518 : 1 - 161) หนังสือเทคนิคการเขียนข้อสอบของ ขวาล แพทย์กุล (ขวาล แพทย์กุล 2520 : 133 - 210) Testing English as a Second Language ของ David P. Harris (Harris. 1969 : 1 - 112)

3.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 80 ข้อ ตามเนื้อหาใน จุดประสงค์ของแผนการสอน เพื่อให้ข้อสอบมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity)

3.4 นำแบบทดสอบกับจุดประสงค์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความ สอดคล้องระหว่างเนื้อหาของข้อสอบกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด (Item Content) โดยพิจารณาว่าข้อคำถามแต่ละข้อนั้น วัดหน่วยความรู้หรือความสอดคล้องตามเนื้อหา และพฤติกรรมที่ต้องการวัด โดยให้คะแนนดังนี้

ถ้าผู้เชี่ยวชาญ แน่ใจว่าสอดคล้องหรือเป็นตัวแทนให้ +1

ถ้าผู้เชี่ยวชาญ ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องหรือเป็นตัวแทนให้ 0

ถ้าผู้เชี่ยวชาญ แน่ใจว่าไม่สอดคล้องหรือเป็นตัวแทนให้ -1

และในการหาค่าดัชนีความสอดคล้องนั้น ถ้าข้อคำถามใดมีค่าดัชนีความ สอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ .5 ก็แสดงว่า ข้อคำถามนั้นมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา และถ้าข้อคำถามใดมีค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า .5 ก็ต้องตัดทิ้งไป หรือนำไป ปรับปรุงใหม่

3.5 นำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน สมุทรสาครบูรณะ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 100 คน

3.6 นำผลจากการทดสอบมาวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ เพื่อหา ค่าความยากง่าย(p) และค่าอำนาจจำแนก(r) โดยใช้เทคนิค 27 % แบ่งเป็นกลุ่มสูง

และกลุ่มคำ แล้วเปิดตารางสำเร็จรูปของ จุง - เทห์ ฟาน (Chung-Teh Fan, 1952 : 16 - 32) โดยคัดเลือกข้อที่มีค่าความยากง่ายระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป

3.7 นำข้อสอบที่คัดเลือกจำนวน 40 ข้อ มาหาความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร Kuder Richardson (KR - 20) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 169)

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มโรงเรียนสังกัดกองการประถมศึกษา

แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบที่กลุ่มโรงเรียนสังกัดกองการประถมศึกษาได้สร้างขึ้น ซึ่งมีคุณภาพเชื่อถือได้ โดยมีค่าความเชื่อมั่น .93

5. แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผู้วิจัยได้ใช้แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ปรับปรุงมาจากแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ รุ่งเรือง ขงศิลา มีค่าความเชื่อมั่น 0.8262 (รุ่งเรือง ขงศิลา 2527 : 44 - 46) ดังตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างแบบทดสอบวัดแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์

ข้อความ	ความรู้สึก	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง
(๐) ข้าพเจ้ามีความคิดอยู่เสมอว่าอนาคต ของตนเองจะขึ้นอยู่กับความสำเร็จ ในการเรียน				
(๐๐) เมื่อมีใครคนหนึ่งได้คะแนนสูง ข้าพเจ้าจะเกิดความรู้สึกที่อยาก แข่งขันกับเขา				
(๐๐๐) ข้าพเจ้ามีความพยายามอย่างยิ่ง ที่จะทำอะไรให้ดีกว่าที่ตั้งใจไว้				

จากข้อคำถามนี้ ผู้ตอบจะต้องพิจารณาว่าตนเองมีลักษณะเช่นนั้นหรือไม่
เพียงใด ถ้าคิดว่าตนเองมีความรู้สึกเช่นนั้นมากที่สุดจริง ๆ ก็ให้กาตอบลงในช่อง
"จริง" การให้คะแนนมี 2 กรณี คือ

กรณีที่ 1 ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิมิต (Positive) กำหนดเกณฑ์
การให้คะแนน ดังนี้

ถ้าตอบของ	จริง	ให้ 3 คะแนน
	ไม่แน่ใจ	ให้ 2 คะแนน
	ไม่จริง	ให้ 1 คะแนน

กรณีที่ 2 ในข้อความที่มีความหมายเชิงนิเสธ (Negative) การให้
คะแนนจะกลับกัน คือ

ถ้าตอบของ จริง ให้ 1 คะแนน

ไม่แน่ใจ ให้ 2 คะแนน

ไม่จริง ให้ 3 คะแนน

เมื่อสร้างแบบทดสอบเสร็จแล้ว ผู้วิจัยจะนำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 80 คน โรงเรียนสมุทรสาครบูรณะ อำเภอเมือง จังหวัด
สมุทรสาคร เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยการให้ t -test (ล้วน สายยศ
และอังคณา สายยศ 2524 : 187 - 188) โดยการให้เทคนิค 25 % แบ่งเป็น
กลุ่มสูง-ต่ำ แล้วคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง คือ ค่า t มีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05 จากนั้นหาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบก่อนนำไปใช้จริง ด้วยวิธีหาสัมประสิทธิ์
แอลฟา (α -Coefficient) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 171)
แบบทดสอบมีความเชื่อมั่นเท่ากับ .72

วิธีดำเนินการทดลอง

1. ก่อนดำเนินการทดลอง 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้ทำการสอบแบ่งระดับ
ความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ด้วย
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มโรงเรียนสังกัดกองการประถมศึกษา
จังหวัดสมุทรสาคร
2. การดำเนินการทดลองจัดการทดลอง ดังนี้
 - 2.1 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์
เวย์ ใช้เวลาในการสอน 12 คาบ ๆ ละ 50 นาที
 - 2.2 กลุ่มควบคุม ผู้วิจัยดำเนินการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอน
ตามคู่มือครู ใช้เวลาในการสอน 12 คาบ ๆ ละ 50 นาที

3. ทำการทดสอบหลังการทดลอง (Post - test) ทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และแบบทดสอบวัดแรงจูงใจไม่สัมพันธ์กับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม

แบบแผนการทดลอง

1. แบบแผนการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแรงจูงใจไม่สัมพันธ์ใช้แบบแผนการทดลอง 2 x 3 Factorial Design (ล่วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 233 - 234)

ตาราง 2 แสดงแบบแผนการทดลอง 2 x 3 Factorial Design

ตัวแปร	ระดับความสามารถทางการเรียน		
	สูง	ปานกลาง	ต่ำ
วิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์			
วิธีการสอนตามคู่มือครู			

2. แบบแผนการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชายและหญิง ใช้แบบแผนการทดลอง 2 x 2 Factorial Design (ล่วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 233 - 234)

ตัวแปร	วิธีสอน	
	แบบไฮเลนต์ เวย์	ตามคู่มือครู
เพศชาย		
เพศหญิง		

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
2. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ
3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง
4. ศึกษาปฏิสัมพันธ์ของวิธีสอนกับระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 4 ข้อ จะทำการทดสอบโดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two - Way Analysis of Variance) ถ้าพบความแตกต่างระหว่างกลุ่มความสามารถอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีทดสอบของ Newman - Keuls Test

ถ้าพบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่าง 2 ตัวแปร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ผลตอบ (Analysis of Variance for Simple Effects)
(อนันต์ ศรีโสภา 2521 : 269)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน
2. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ใช้สูตร KR - 20
(ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 169)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ
 p แทน สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ $= \frac{\text{จำนวนคนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$
 q แทน สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ หรือ $1 - p$
 S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวมทั้งฉบับ

3. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ โดยใช้เทคนิค 27 % ในการวิเคราะห์ข้อสอบของ จุง เกห์ ฟาน (Fan. 1952 : 16 - 32)

4. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -coefficient) (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 171)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ

s_i^2 แทน คะแนนของความแปรปรวนเป็นรายข้อ

s_t^2 แทน คะแนนความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ

5. หาค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ (ล้วน

สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 187 - 188)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{s_H^2 \frac{1}{n_H} + s_L^2 \frac{1}{n_L}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบแต่ละข้อ

$\bar{X}_H$ แทน คะแนนเฉลี่ยในกลุ่มสูง

$\bar{X}_L$ แทน คะแนนเฉลี่ยในกลุ่มต่ำ

s_H^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มสูง

s_L^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนในกลุ่มต่ำ

n_H แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบทดสอบในกลุ่มสูง

n_L แทน จำนวนนักเรียนที่ตอบแบบทดสอบในกลุ่มต่ำ

6. หาค่าความคลาดเคลื่อน (IC) (สมบรูณ์ จิตพงศ์ 2527 :

3 - 4)

$$IC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IC แทน คำนวณของความคลาดเคลื่อน

R แทน คะแนนความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

7. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสององค์ประกอบ
(Two - Way Analysis of Variance) (อนันต์ ศรีโสภณ 2521 : 269)

ตำแหน่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
แฟกเตอร์ A	I - 1	SS _A	MS _A	$\frac{MS_A}{MS_W}$
แฟกเตอร์ B	J - 1	SS _B	MS _B	$\frac{MS_B}{MS_W}$
Interaction (A x B)	(I - 1)(J - 1)	SS _{AB}	MS _{AB}	$\frac{MS_{AB}}{MS_W}$
Within Cells	IJ (n - 1)	SS _W	MS _W	-
Total	IJ n - 1	SS _T	MS _T	

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลองและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

df	แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
SS	แทน ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง
MS	แทน ค่าเฉลี่ยของผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง
F	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F - distribution
p	แทน ค่าความมีนัยสำคัญทางสถิติ
$\bar{X}$	แทน คะแนนเฉลี่ย

ลำดับในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นของสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่าง
 - 1.1 นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู
 - 1.2 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำ

2. ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระหว่าง

1.1 นักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู

1.2 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

รายละเอียดของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แสดงไว้ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนข้อ 1 และข้อ 2 ได้เสนอไว้ในตาราง 3 และผลการวิเคราะห์ข้อมูลข้อ 3 ได้เสนอไว้ในตาราง 4 ตามลำดับดังต่อไปนี้

ตาราง 3 การวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อตรวจสอบความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนท์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
วิธีสอน	1	18.15	18.15	1.73
ระดับความสามารถทางการเรียน	2	2643.60	1321.80	126.13**
ปฏิสัมพันธ์	2	3.6	1.8	0.171
ความคลาดเคลื่อน	54	565.90	10.479	
รวมทั้งรวม	59	3231.25		

$$F_{.01}(2,54) = 5.01 \quad ** p < .01$$

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 3 ปรากฏผลดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มต่าง ๆ พบว่า

1.1 นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนท์เวย์กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนท์เวย์กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

1.2 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

เพื่อแสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มใดที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ สูงกว่ากลุ่มใดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงได้ทำการทดสอบคะแนนเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม เป็นรายคู่ โดยวิธีการ นิวแมน-คูลส์ (Newman Keuls Test) ผลการวิเคราะห์ ปรากฏรายละเอียดดังตาราง 4

ตาราง 4 แสดงการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำของแต่ละกลุ่มเป็นรายคู่

กลุ่ม	$\bar{X}$	ต่ำ $\bar{X}_3$	กลาง $\bar{X}_2$	สูง $\bar{X}_1$
		16.25	25.55	32.45
ต่ำ $\bar{X}_3$	16.25	-	9.30**	16.20**
กลาง $\bar{X}_2$	25.55		-	6.90**
สูง $\bar{X}_1$	32.45			-
r			2	3
$\sqrt{MS_w/n}$	q.99 (r, 54)		3.76	4.28
	q.99 (r, 54)		2.72	3.09

** p < .01

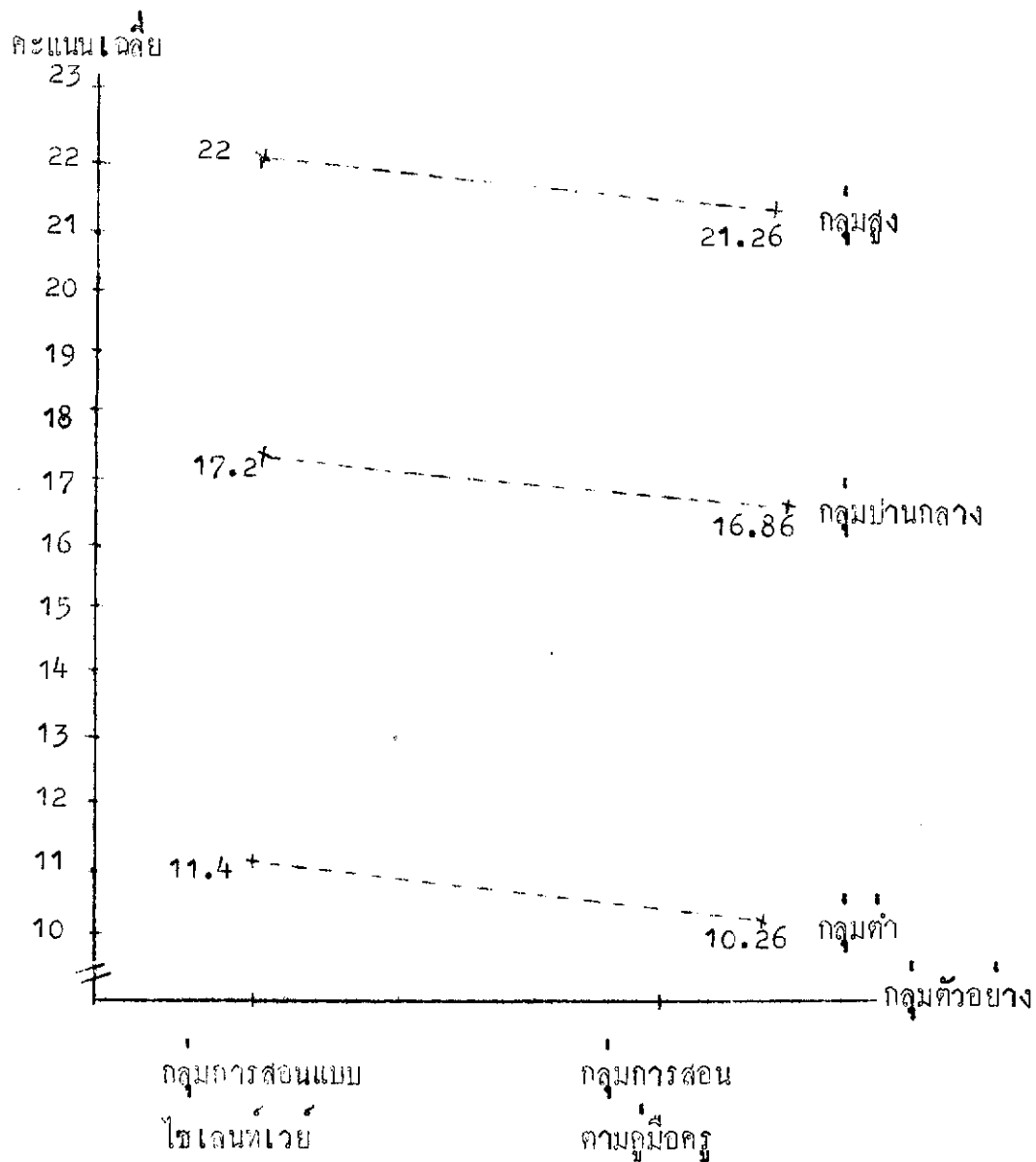
ผลการวิเคราะห์จากตาราง 4 พบว่า

ก. นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข. นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์และวิธีการสอนตามคู่มือครู กับระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไม่มีผลเนื่องจากวิธีการสอนและระดับความสามารถทางการเรียนของนักเรียนร่วมกัน

เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยการใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์และวิธีการสอนตามคู่มือครู กับระดับความสามารถทางการเรียนได้ชัดเจนขึ้น จึงนำคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษดังกล่าวมาเสนอในลักษณะของกราฟเส้นตรง ปรากฏผลดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู จำแนกตามระดับความสามารถทางการเรียน

จากภาพประกอบ 1 จะเห็นว่ากราฟเส้นตรงทั้งสามเส้นไม่ตัดกัน ซึ่งแสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไม่เป็นผลรวมกันระหว่างวิธีสอนกับระดับความสามารถทางการเรียนของนักเรียน

3. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู ปรากฏรายละเอียดดังตาราง 5

ตาราง 5 การวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อตรวจสอบความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
วิธีสอน	1	18.15	18.15	0.33
เพศ	1	176.81	176.81	3.22
ปฏิสัมพันธ์	1	2.75	2.75	0.05
ความคลาดเคลื่อน	56	3033.54	54.17	
รวมทั้งหมด	59	3231.25		

$$p > .05$$

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 5 พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนตามคู่มือครูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนข้อ 1.1 และ 1.2 ได้เสนอไว้ในตาราง 6 ตามลำดับดังต่อไปนี้

ตาราง 6 การวิเคราะห์ความแปรปรวน เพื่อตรวจสอบความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำ ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
วิธีสอน	2	17.44	8.72	0.735
ระดับความสามารถทางการเรียน	1	8.07	8.07	0.68
ปฏิสัมพันธ์	2	0.23	0.115	0.01
ความคลาดเคลื่อน	54	640.00	11.85	
รวมทั้งหมด	59	665.74		

$$p > .05$$

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 6 พบว่า

1.1 นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

1.2 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนท์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู ซึ่งมีรายละเอียดพอสังเขปได้ดังนี้คือ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนท์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลางและต่ำ
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลางและต่ำกับวิธีการสอนแบบไฮเลนท์เวย์และวิธีการสอนตามคู่มือครู
4. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง โดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนท์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู
5. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนท์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู
6. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลางและต่ำ

สมมุติฐานในการศึกษาครั้งนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์ กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนที่แตกต่างกันและมีระดับความสามารถทางการเรียนที่แตกต่างกัน จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน
4. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์ กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน
5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์ กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน
6. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนแตกต่างกัน จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน

วิธีการในการศึกษาครั้งนี้

1. ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 โรงเรียนเกตุมาลี อำเภอมือง จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 4 ห้องเรียน มีนักเรียนรวมทั้งสิ้น 160 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 โรงเรียนเกตุมาลี อำเภอมือง จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 60 คนเป็นนักเรียนชาย 30 คน และนักเรียนหญิง 30 คน เลือกมาโดยวิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม .

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 แผนการสอน เป็นคู่มือการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยยึดจุดประสงค์และเนื้อหาจากหนังสือแบบเรียน Lado English Series Book. I วิชาภาษาอังกฤษหลัก (อ.011) แบ่งเป็นแผนการสอนด้วยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์และวิธีการสอนตามคู่มือครู รวมทั้งสิ้น 24 คาบ วิธีการสอนละ 12 คาบ ได้ผ่านการทดลองใช้และการปรับปรุงแก้ไขมาแล้ว

3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ จำนวน 40 ข้อ ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียน เป็นแบบทดสอบที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและได้ผ่านการวิเคราะห์รายข้อ เพื่อหาค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นมาแล้ว โดยแต่ละข้อจะมีค่าความยากง่ายระหว่าง .20 - .80 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไป และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .76

3.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มโรงเรียนสังกัดกองการประถมศึกษา เป็นแบบทดสอบมาตรฐานภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ของกลุ่มโรงเรียนสังกัดกองการประถมศึกษา มีข้อสอบจำนวน 40 ข้อ เวลาในการทำ 40 นาที มีค่าความเชื่อมั่น .93 ซึ่งแบบทดสอบนี้ใช้แบ่งระดับความสามารถทางการเรียนของนักเรียน

3.4 แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบสอบถามโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ จำนวน 30 ข้อ ซึ่งได้วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ได้ค่าความเชื่อมั่น .72

4. วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเองกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้เวลาในการสอน 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมเวลาทดลองทั้งสิ้น 24 คาบ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการปฏิบัติ ดังนี้

4.1 ทดสอบก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม เพื่อแบ่งระดับความสามารถทางการเรียน

4.2 ดำเนินการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เนื้อหาและบทเรียนเดียวกันตามแผนการสอนของแต่ละกลุ่มโดยใช้ระยะเวลาในการทดลอง 12 คาบ

4.3 ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลอง

4.4 ทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลอง

4.5 รวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two-Way Analysis of Variance) และวิธีการทดสอบค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของนิวแมน-คูลส์ (Newman - Keuls)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนท์เวย์กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนท์เวย์กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อนำมาเปรียบเทียบเป็นรายคู่แล้วปรากฏว่า

2.1 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลาง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์และวิธีการสอนตามคู่มือครูกับระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำ มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ

4. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ

5. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ

6. นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองปรากฏว่า

1. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 1 ที่ว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครูจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน อย่างไรก็ตามผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของกราฟ (Graf. 1977 : 4 - 5) ซึ่งได้ทำการสอนภาษาฝรั่งเศสกับนักเรียนชาวสวิสส์ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์

ผลปรากฏว่าการสอนของเขาไม่ส่งผล เนื่องจากระยะเวลาในการสอนสั้นเกินไป ซึ่งสอดคล้องกับ ศรีนทิพย์ โอเจริญ (ศรีนทิพย์ โอเจริญ 2522 : 66) ได้กล่าวว่า ครูไม่ควรคาดหวังในผลการเรียนของนักเรียนมากนัก เพราะนักเรียนยังไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพการเรียนการสอนแบบใหม่ได้ ซึ่งกว่านักเรียนจะเรียนรู้ได้ก็ต้องอาศัยเวลา 1 - 2 สัปดาห์

ผลการวิจัยที่ปรากฏออกมาดังกล่าวนี้อาจเป็นเพราะว่าวิธีการสอนแบบไฮเลนธ์เวย์ เป็นวิธีการสอนที่ใหม่ ซึ่งต้องใช้เวลาในการสอนประมาณ 2 - 3 เดือน แต่การสอนของผู้วิจัยระยะเวลาในการสอนจำกัดมาก คือมีเวลาเพียง 12 คาบเรียนเท่านั้น จากการสอนพบว่าใน 3 - 4 คาบเรียนแรก นักเรียนเกิดความสับสนและตั้งเครียด เนื่องจากไม่เข้าใจแนวการสอนและการใช้ภาพประกอบต่าง ๆ ไม่สามารถสัมพันธ์เสียงจากภาพประกอบและเสียงที่ครูพูด แต่ต่อมาในคาบเรียนที่ 5 นักเรียนสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ดี และสนุกกับการเรียนมากขึ้น จากเหตุผลดังกล่าวสอดคล้องกับ ทฤษฎีการเรียนรู้ของเลวิน (Lewin) ที่ว่าปกติแล้วเมื่อคนเราเริ่มต้นเรียนสิ่งใดก็ตาม ย่อมจะเกิดความเครียดเกร็งของระบบประสาทและจะเป็นอยู่เช่นนั้นจนกว่าจะบรรลุดังเป้าหมายในการเรียน

เหตุผลอีกประการหนึ่งอาจเนื่องมาจากการที่มีนักเรียนจำนวนมาก จึงต้องแบ่งกลุ่มย่อยเพื่อให้ทุกคนได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาอย่างทั่วถึง แต่ผลปรากฏว่ามีนักเรียนบางส่วนเท่านั้นที่เห็นคุณค่าและใช้เวลาในการฝึกการใช้ภาษาอย่างแท้จริง ขณะเดียวกันมีนักเรียนบางส่วนที่ฝึกบ้างเล่นบ้างสลับกันไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะช่วงความสนใจและความรับผิดชอบของนักเรียนมีน้อย ทำให้การเรียนและการฝึกใช้ภาษาไม่ได้ผลเต็มที่

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียน ปรากฏว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนธ์เวย์มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนตามคู่มือครู (วิธีการสอนแบบไฮเลนธ์เวย์ $\bar{X} = 25.67$, วิธีการสอนตามคู่มือครู $\bar{X} = 24.12$) ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนแบบไฮเลนธ์เวย์

น่าจะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าวิธีการสอนตามคู่มือครู ถ้ามีการเพิ่มระยะเวลาในการสอนให้มากขึ้น เพื่อให้นักเรียนมีเวลาในการปรับตัวให้เคยชินกับระบบการสอนใหม่ดังที่แฮสเคล (Haskell, 1974 : 5 - 6) ให้ความเห็นว่าครูต้องให้เวลาผู้เรียนในการเรียนรู้บทบาทของตนเองและจากการสอนภาษาต่างประเทศของสตีวิก (Stevick) พบว่าเขาประสบความสำเร็จในการสอนภาษาโดยใช้วิธีการสอนแบบไซเลนท์เวย์ ซึ่งการสอนของเขาใช้เวลาถึง 180 ชั่วโมง

2. นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 2 นั่นคือนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำ และนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลจากการวิจัยกล่าวได้ว่า ระดับความสามารถทางการเรียนส่งผลเป็นอย่างมากต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอน ครูควรคำนึงถึงระดับความสามารถของนักเรียนเป็นสำคัญ กล่าวคือนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ครูควรหากิจกรรมที่เสริมสร้างสติปัญญาเพิ่มพูนความรู้ความสามารถยิ่ง ๆ ขึ้น ส่วนนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนปานกลางและต่ำ ครูก็สามารถช่วยเหลือได้โดยใช้เทคโนโลยีทางการสอนต่าง ๆ ที่เหมาะสมเพื่อช่วยยกระดับความสามารถของเขาให้สูงขึ้น

อย่างไรก็ตามจากผลการวิจัยสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันจะมีคะแนนสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับระดับความสามารถเป็นสำคัญ

3. ระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลางและต่ำ กับวิธีการสอนแบบไซเลนท์เวย์และวิธีการสอนตามคู่มือครูมีปฏิสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ในข้อที่ 3 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไม่มีผล เนื่องมาจากวิธีสอนและระดับความสามารถทางการเรียนของนักเรียนร่วมกัน ดังนั้นนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์ หรือที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูย่อมทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษโดยจำแนกตามระดับความสามารถที่ต่างกันในแต่ละวิธี พบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์มีคะแนนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู ดังนั้นถ้าจะให้ผลการวิจัยเด่นชัดขึ้นคงต้องอาศัยระยะเวลาในการทดลองมากขึ้น ดังอภิปรายผลในข้อ 1

4. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์ กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 4 ที่ว่านักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครูจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ ทำให้เห็นว่าเพศไม่มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชุมพล ปานเกตุ (ชุมพล ปานเกตุ 2513 : 5) ได้วิจัยหาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยศึกษาผลสัมฤทธิ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเพศ พบว่าเพศไม่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

5. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 5 ที่ว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน

จากผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงว่าวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์กับวิธีการสอนตามคู่มือครู ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากวิธีการสอนทั้งสองวิธีต่างก็มุ่งให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้อย่างมีความหมาย การเรียนการสอนยังคำนึงความต้องการในการสื่อสาร (Communicative Needs) มีการจัดกิจกรรมอย่างมีขั้นตอน เพื่อให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างเต็มที่ ซึ่งจะต่างกับแค่ขบวนการเรียนการสอนเท่านั้น

อนึ่ง ตามทฤษฎีการสอนภาษาแบบไฮเลนต์เวย์ นักเรียนจะเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนมาก ซึ่งผลจากการวิจัยเมื่อวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู (วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์ $\bar{X} = 71.3$, วิธีการสอนตามคู่มือครู $\bar{X} = 70.5$) แต่ก็ไม่สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการสังเกตนักเรียนพบว่าวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์ทำให้นักเรียนสับสน เครียดและประหม่าในช่วงสัปดาห์แรกของการเรียน ซึ่งทำให้ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

6. นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ในข้อที่ 6 ที่ว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลางและต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน

จากผลการวิจัยแสดงว่า นักเรียนแต่ละระดับความสามารถต่างก็มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนเท่ากัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวิธีการสอนแต่ละวิธีมีกิจกรรมต่าง ๆ ที่เร้าใจนักเรียน เช่น วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์ นักเรียนสามารถใช้แต่ยังไม่มาสมมุติเป็นสถานการณ์ใช้ในการพูดเรื่องราวและสร้างประโยคแบบต่าง ๆ ได้ ส่วนการสอนตามคู่มือครูมีรูปภาพ สีสรรต่าง ๆ ที่เร้าให้นักเรียนเกิดความตั้งใจที่จะเรียน

ดังนั้นระดับความสามารถของนักเรียนไม่ว่าจะระดับใดไม่ส่งผลทำให้
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนแตกต่างกัน

ข้อสังเกตและปัญหาที่พบในการวิจัย

1. การออกเสียงและการพูด บางครั้งนักเรียนไม่สามารถออกเสียงได้
ถูกต้อง ชัดเจน เนื่องจากครูพูดให้ฟังเพียงครั้งเดียว อย่างไรก็ตามปัญหาเรื่องนี้เรา
สามารถแก้ไขได้ ซึ่ง ดร.กาเตนโบ กล่าวไว้ว่า ครูไม่ควรมุ่งหวังความถูกต้องสมบูรณ์
ในครั้งแรก แต่จะให้นักเรียนค่อย ๆ พัฒนา การแก้ไขจะเป็นหน้าที่ของนักเรียนและ
เพื่อน ๆ โดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะ เช่น ครูอาจชี้ไปที่อักษรและให้ผสมเสียงอีกครั้ง
2. ขณะที่ฝึกการใช้ภาษา เนื่องจากมีกลุ่มย่อย ๆ ถึง 5 - 6 กลุ่ม ครูจึง
ดูแลไม่ทั่วถึง ดังนั้นขณะที่ฝึก นักเรียนมักจะลืมตัวส่งเสียงดัง ทำให้รบกวนกลุ่มที่อยู่
ใกล้เคียง บางครั้งนักเรียนจะเล่นกันมากกว่าจะฝึกฝน ทำให้ครูต้องดูแลอย่างใกล้ชิด
ดังนั้นครูผู้สอนควรหาครูผู้ช่วยให้ช่วยควบคุมกลุ่มย่อย ๆ เพื่อให้นักเรียนตั้งใจและใช้
เวลาในการฝึกการใช้ภาษาอย่างเต็มที่
3. ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ตามทฤษฎีการสอนภาษาแบบไซเลนท์เวย์
กล่าวว่าครูจะปฏิบัติต่อนักเรียนในลักษณะของผู้ใหญ่ด้วยบุคลิกที่ราบเรียบ เฉย ๆ ซึ่ง
ลักษณะนี้ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอึดอัด ดังนั้นครูควรปรับบุคลิกใหม่ให้เป็นธรรมชาติ
ยิ้มแย้ม มีความเป็นกันเองมากขึ้น ด้วยวิธีการเช่นนี้จะช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียน
ให้ดีขึ้นลดความอึดอัดเกร็งเครียดของนักเรียนลงได้
4. ความสัมพันธ์ภายในกลุ่มของผู้เรียนเป็นไปด้วยดี นักเรียนให้ความร่วมมือ
ในการเรียนและช่วยเหลือกัน เห็นได้จากการที่นักเรียนพยายามกระตุ้นกันและกันให้ฝึกหัด
และช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดของกัน โดยคนที่รู้ว่าพูดและทำได้ถูกต้องจะพูดและแสดงให้ดู
เป็นตัวอย่าง
5. บรรยากาศในชั้นเรียนโดยทั่วไป นักเรียนจะให้ความสนใจและจดจ่อกับ
สิ่งที่เรียนไม่เพียงแต่ในสิ่งที่ครูพูดหรือทำให้ดู ยังรวมไปถึงการพูดและการกระทำของ

เพื่อน ๆ ค่าย อย่างไรก็ตามจากการสอนสังเกตได้ว่าในระยะสัปดาห์แรกของการเรียนการสอน นักเรียนมีความเครียดและวิตกกังวลมาก ทั้งนี้เนื่องจากเป็นวิธีการสอนใหม่ นักเรียนต้องปรับตัวเข้ากับสภาพการเรียนการสอน แต่หลังจากสัปดาห์แรก นักเรียนก็สนุกกับการเรียน สามารถปรับตัวได้ดี

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการสอนแบบไฮเลนต์เวย์

นอกจากจะดำเนินการสอนตามขั้นตอนที่กล่าวไว้ในบทที่ 2 แล้ว ยังมีข้อเสนอแนะบางประการที่ควรคำนึงถึง คือ

1.1 ในการสอนภาษาแบบไฮเลนต์เวย์ นักเรียนจะเกิดความเครียดในช่วงแรก ดังนั้นครูควรจัดสภาพการสอนตลอดจนจัดบรรยากาศในชั้นเรียนให้คลายความตึงเครียดลง เช่น จัดสภาพห้องเรียนแบบซัคเคิลเจสโตพีเดีย (Suggestopedia) ซึ่งเป็นการจัดโดยสมมุติสถานการณ์จำลอง

1.2 ก่อนการสอนเนื้อหาที่ใช้สอนจริง ครูควรหาตัวอย่างโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์มาสอนกับเด็กมาก ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดความเคยชินสามารถปรับตัวเข้ากับวิธีการสอนแบบนี้ได้

1.3 ครูควรชี้แจงและตกลงกับนักเรียนถึงบทบาทและหน้าที่ของนักเรียนโดยยิกระเบียบวินัย มีการจัดชั้นเรียนอย่างมีระบบ เพื่อควบคุมความมีวินัย และเพิ่มความรับผิดชอบของนักเรียน

1.4 ในการสอนซึ่งมีนักเรียนจำนวนมาก ครูอาจสอนโดยจัดชั้นเรียนเป็นครึ่งวงกลม ใช้โต๊ะที่สูงพอที่จะให้นักเรียนทุกคนเห็นการใช้แท่งไม้บนโต๊ะได้ และแท่งไม้ต้องมีขนาดใหญ่พิเศษที่ทุกคนจะเห็นได้ชัดเจน

1.5 ขณะการสอนควรหาผู้ช่วยครูที่รู้และเข้าใจวิธีการสอนมาช่วยสังเกตและควบคุมนักเรียนโดยอยู่รอบวงนอก เพื่อให้การฝึกการใช้ภาษาของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษ

2.1 ผู้บริหารและศึกษานิเทศก์ควรจัดและส่งเสริมให้ครูผู้สอนได้เข้ารับการอบรมการสอนภาษาแบบไฮเลนต์เวย์ ณ หน่วยสันติภาพอเมริกัน เพื่อนำเทคนิควิธีการสอนมาใช้กับนักเรียน

2.2 ครูผู้สอนควรนำวิธีการสอนภาษาแบบไฮเลนต์เวย์มาใช้สอนถ้าต้องการส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักคิด กล้าแสดงออก และรู้จักช่วยเหลือเพื่อนในขณะฝึกการใช้ภาษา ซึ่งจะเป็นแนวทางในการสร้างกลุ่มสัมพันธ์ที่ดี

3. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

3.1 ควรศึกษาวิจัยในเรื่องเดิมนี้ โดยนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง

3.2 ควรเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบบางอย่าง เช่น เวลาและจำนวนนักเรียนในการศึกษาวิจัยปัญหาทำนองนี้ต่อไป เพื่อให้เห็นความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างเด่นชัด

3.3 ควรศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในทักษะทางภาษาแต่ละด้านระหว่างวิธีการสอนภาษาแบบไฮเลนต์เวย์กับวิธีการสอนอื่น ๆ

3.4 ควรศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้ภาพประกอบที่ใช้สีแทนตัวอักษรที่ออกเสียงเหมือนกัน เพื่อช่วยในการจำกับวิธีการสอนอ่านแบบอื่น ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กานดา ณ ถลาง วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา นครหลวงกรุงเทพมหานครบุรี
โรงพิมพ์พระจันทร์ 2515, 50 หน้า
- ชวาล แพรวักกุล เทคนิคการวัดผล วัฒนาพานิช 2516, 434 หน้า
เทคนิคการเขียนข้อสอบ ม.ป.ท. 2520, 407 หน้า
- บุญเหลือ เพทยสุวรรณ, มล. รวบรวมบทความเกี่ยวกับการสอนภาษา พระนคร
โรงพิมพ์สำนักนายกรัฐมนตรี 2513, 54 หน้า
- ประสิทธิ์ นรศาสตร์ การวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษใน
โรงเรียนมัธยมศึกษา ปริญญาพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2526, 96 หน้า อักสำเนา
- รุ่งเรือง ชงคิลลา ผลของการจัดการเรียนเพื่อรอบรู้ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ในการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนระดับ
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สี่ ปริญญาพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2527, 145 หน้า อักสำเนา
- จวน สายยศ และอังคณา สายยศ หลักการวิจัยการศึกษา ทวีกิจการพิมพ์ 2524,
287 หน้า
- ศรินทร์พย์ โอเจริญ การทดลองสอนภาษาอังกฤษโดย "วิธีเจียบ" ในระดับประถมศึกษา
ภาควิชาประถมศึกษา มัธยมศึกษา มัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 95 หน้า
- ศึกษาริการ, กระหวง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 กรุงเทพมหานคร
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว 2521, 233 หน้า
- ศิธร แสงชนู และศิด พงศทัต คู่มือครูภาษาอังกฤษภาคทฤษฎีและปฏิบัติ พิมพ์ครั้งที่ 7
กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2521, 102 หน้า
- อนันต์ ศรีโสภะ หลักการวิจัยเบื้องต้น วัฒนาพานิช 2521, 430 หน้า
- หน่วยสันติภาพอเมริกัน "วิธีสอนแบบครูเจียบ" กรุงเทพมหานคร หน่วยสันติภาพ
อเมริกัน ม.ป.ป. อักสำเนา

พจน์ สะเพียรชัย และคนอื่น ๆ การวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 210 หน้า

Backman, Carl W. and Paul F. Secord. A Social Psychological View of Education. Harcourt, Brace & World, Inc., New York, 1968.

Bending, A.W. "Predictive and Postdictive Validity of N-Ach. Measures," Journal of Educational Research. 52 : 119 - 120, November, 1958.

Blatchford, Charles H. "The Silent Way and Teacher Training," Paper Presented at Tesol Convention. New York, 1976.

Brown, William Thomas. "Consideration of Interrelation of Few Aptitude and Achievement Factor in Successfull Male Undergraduate Students at the University of Montana," Dissertation Abstracts. 29 : 3411-A, 1969.

Brudhiprabha, Prapart. The Teaching of English in Thailand. A Negative Look, 10(1) : 1 - 2, Bulletin of the English Language Center, March, 1972.

Cecil, Eddie D. "A Study of Modern Foreign Languages in the Curriculum of South Carolina Colleges and Universities," Dissertation Abstracts. 29 (January 1969) : 2252 A.

Clay, L.N. "General Objective in the Teaching of English," The Journal of Educational Research. 49 (June, 1956) : 345 - 356.

Diemer, T. Todd and Opart Panya. "What We Learned By Using Silent Way," Rajburi : Chombung Village Teachers College, 1978. (mimeographed)

Edwards, Allen L. Statistical Methods for the Behavioural Science. New York, Rinehart and Co. Inc., 1954 ; 542 p.

Fan, Chung Teh. Item Analysis Table. New Jersey, Education Testing Service, Princeton, 1952. 32 p.

Fries, Charles C. Teaching and Learning English as a Foreign Language. Ann Arbor : University of Michigan Press, 1967. 40 p.

Gattegno, Caleb. The Common Sense of Teaching Foreign Languages. New York : Educational Solutions, Inc., 1976. 1 - 143 p.

Ghislaine, Graf. "The Silent Way : Intensive weekend and Week Long Courses," English teaching Forum, 15 (August, 1977) : 4 - 5

Teaching Foreign Languages in Schools : The Silent Way. New York : Educational Solutions, Inc., 19.

Good, Carter V. Dictionary of Education, 3d., ed. New York : McGraw-Hill, Inc., 1973.

Harris, P. David. Constructing the Test Reading English As a Second Language. Wintrop 1972. 325 - 340 p.

Haskell, John F. "The Silent Way : A New Way at Language Teaching," NYTESOL Idiom, 4 (Fall 1974) : 1 - 3.

Lindgren, Henry C. Educational Psychology in Classroom. John Wiley and Sons New York, 1967. 686 p.

Lado, Robert. Language Teaching : A Scientific Approach. New York : McGraw - Hill, Inc., 1964.

McClelland, David C., et. al. Achievement Motive. New York, Appoton Century Croff, Inc., 1953. p. 110 - 111.

Montety, Philippe de. "Silent Teacher, Talking Pupils," English Teaching Forum, 15 (July, 1977) : 11 - 14.

Murray, Edward J. Motivation and Emotion. New Jersey, Prentice Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1966. 118 p.

Nelson, Van. "The Silent Way is Alive and Well in peace Corps Thailand," Progress Report. Bangkok : Peace Corps, 1978. (mimeographed)

Raffini, James P. "The Relationship between Resultant Achievement Motivation and College Student Examination Performance," Dissertation Abstracts International. 31 : 1085-A, 1970.

Rivers, Wilga M. The Psychologist and the Foreign Language Teacher. Chicago : The University of Chicago, 1964.

Teaching Foreign-Language Skills. Chicago : The University of Chicago, 1968.

Russell, Ivan L. "Motivation for School Achievement : Measurement and Validity," The Journal of Educational Research, 62 : 263 - 266. February, 1969.

- Sadler, Elizabeth., et.al. "Current Trends in Language Teaching," English Teaching Forum. 12 (January - March 1974) : 1 - 7.
- Shafer, Robert E. "How Much Class Time Do You Use?," English Teaching Forum. 2 (July - August 1970) : 15.
- Shell, Leon Gene. "Achievement Motivation in Elementary School Children," Dissertation Abstracts. 27 : 2409-A, February, 1967.
- Sippanonda Ketudat. "Abstract National Educational Policy and National Language Policy," Passa. 11 (October, 1979) : 2 - 14.
- Song, Kae - Kyun. "Academic Achievement Motivation of Student of Agricultural Education and Its Relationship to Certain Variable," Dissertation Abstract International. 32 : 2571-A, November, 1970.
- Stevick, Earl W. "The Riddle of the 'Right Method!'," English Teaching Forum. 12 (April - June 1974) : 1 - 5.
- "Some Basic Facts About 'The Silent Way'," Tesol Quarterly. 8 (September, 1974) : 1 - 9.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แผนการสอนภาษาอังกฤษแบบไชลেন্ট เวย์
(The Silent Way)

ตัวอย่าง แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์เวย์

ชั่วโมงที่ ๑

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. นักเรียนสามารถออกเสียงและพูดคำศัพท์ต่างๆ ที่เรียนได้ถูกต้อง
๒. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ที่เรียนได้
๓. นักเรียนสามารถใช้แท่งไม้สร้างประโยคได้ถูกต้อง
๔. นักเรียนสามารถโต้ตอบสนทนาได้

เนื้อหา

บทสนทนา "Greeting a Friend"

คำศัพท์ - how, where, home, bed, sick, fine

โครงสร้าง - How is he ? He's sick .

- Where is he ? He's in bed .

สื่อการเรียนรู้

๑. แผนภูมิเสียงสระ และ พยัญชนะ (fidel Chart)
๒. แผนภูมิคำ (Word Chart)
๓. แท่งไม้ที่มีขนาดและสีต่าง ๆ กัน
๔. รูปภาพ
๕. ไม้จิ้ม

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

๑. การปฐมนิเทศ - ครูชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงวิธีการเรียนการสอน ดังนี้

- ๑.๑ ครูจะสอนโดยการพูดเป็นแบบอย่างให้นักเรียนฟังเพียงครั้งเดียว
- ๑.๒ ให้นักเรียนตั้งใจฟัง และพยายามพูดโดยไม่ต้องกลั้วปาก
- ๑.๓ ครูจะใช้สัญลักษณ์แทนการกระทำต่าง ๆ (แล้วแต่ละตกลงกัน) เช่น เคาะ จังหวะ
แทนจำนวนคำที่พูด การแสดงท่าทางแทนการชม การแบ่งกลุ่มย่อย การเตรียม
พร้อมสำหรับการฟัง

2. การสอนและการทดสอบ

- 2.1 ครูให้สัญญาณการฟัง จากนั้นครูออกเสียงสระ /x/, /i/, /e/, /ai/ /o/ และ /au/ โดยชี้ไปที่ตัวอักษร er, i, e, o, ow ในแผนภูมิสระ ครูจะอ่านออกเสียงสระแต่ละตัวให้นักเรียนฟังเพียงครั้งเดียว แล้วให้นักเรียนออกเสียงพร้อมกันหรือทีละคน

Fidel Chart

(แผนภูมิสระ - พยัญชนะ)

	f, ne
er	wh
ow	h
o	m
e	b
i	s
i	ck
	-e

- 2.2 ครูสอนเสียงพยัญชนะ โดยให้ประสมเสียงสระและพยัญชนะเป็นคำ
 h - ow (how), wh - er - e (where), h - o - me(home),
 b - e - d (bed), s - i - ck (sick), f - i - ne(fine)
 จากนั้นครูชี้ไปที่แผนภูมิคำ พร้อมกับออกเสียงคำในแผนภูมิคำให้ฟังเพียงครั้งเดียว และให้นักเรียนออกเสียงตามครูให้นักเรียนที่ออกเสียงใกล้เคียงที่สุด ออกเสียงเป็นแบบอย่างให้นักเรียนอ่านคำศัพท์ในแผนภูมิคำทีละคน

Word Chart

(แผนภูมิคำ)

how, sick
where, bed
home, fine

๒.๓ ครูสอนความหมายของคำศัพท์โดย

– ครูชูแท่งไม้แต่ละสีโดยใช้แทนคำศัพท์แต่ละคำพร้อมกับออกเสียงคำนั้น ๆ

เช่น ชูแท่งไม้สีขาว แล้วพูดว่า "home" และครูให้นักเรียนพูดตาม จากนั้นครูให้ความหมายของคำศัพท์ที่ชูขึ้นโดยชูรูปภาพประกอบ หรือ ครูชูแท่งไม้สีฟ้า แล้วพูดว่า sick เด็กพูดตามครู การให้ความหมาย ครูอาจแสดงท่าทางป่วยให้เด็กดู

เมื่อครูแสดงแท่งไม้แทนคำศัพท์ทุก ๆ คำแล้วครูทดสอบความจำและความเข้าใจของนักเรียน โดยชี้ไปที่แท่งไม้แต่ละแท่งและให้นักเรียนอ่านคำศัพท์จากแท่งไม้ที่เป็นสัญลักษณ์แทนคำศัพท์ที่สอนไปนั้น การทดสอบ ครูอาจให้นักเรียนอ่านพร้อมกันและอ่านทีละคน นักเรียนคนใดที่อ่านไม่ได้ ก็ให้ฟังคนที่อ่านได้ทำเช่นนี้จนครูแน่ใจว่านักเรียนจำได้

๒.๔ ครูสอนโครงสร้างของประโยคโดยเรียงแท่งไม้ที่ใช้แทนคำศัพท์แต่ละคำบนโต๊ะ (ที่นักเรียนสามารถเห็นได้ชัดเจนทุกคน)

(ແຂງ)	(ເລື່ອງ)	(ນ້ຳເງິນ)
How	is	he
(ນ້ຳເງິນ)	(ເລື່ອງ)	(ສົມ)
He	is	fine

– ครูให้นักเรียนอ่านประโยคจากแท่งไม้ที่เรียงพร้อมกันและให้อ่านทีละคน และให้นักเรียนผัดกันเรียงแท่งไม้ตามโครงสร้างต่าง ๆ ที่ครูสอนทีละคน และอ่านประโยคจากแท่งไม้ที่เรียงนั้น

๓. การฝึก

๓.๑ ครูให้สัญญาณของการแบ่งกลุ่มโดยแบ่งออกเป็น ๕ กลุ่ม ให้นักเรียนเข้าประจำที่ จากนั้นครูแจกแท่งไม้ให้สมาชิกของแต่ละกลุ่ม

- ๓.๒ ครูให้นักเรียนฝึกการใช้ภาษาตามที่เรียนมา โดยฝึกกันใช้ทั้งไม่สร้างประโยคสร้างสถานการณ์ตามจินตนาการ ขณะเดียวกันให้สมาชิกในกลุ่มแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงและการใช้ภาษา
- ๓.๓ ครูติดตามการเรียนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม และให้ความช่วยเหลือเมื่อกลุ่มต้องการ
- ๓.๔ ครูให้สัญญาณการรวมกลุ่ม เมื่อหมดเวลาฝึก และเตรียมพร้อมที่จะเริ่มกิจกรรมใหม่
- ๓.๕ ครูให้นักเรียนอ่านบทสนทนาเรื่อง "Greeting a Friend"

๔. การรับฟังความคิดเห็น

ครูสอบถามความคิดเห็นและความรู้สึกของนักเรียนเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป เช่น - รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง
- ได้เรียนรู้อะไร
- เข้าใจสิ่งที่เรียนว่าอย่างไร

การประเมินผล

๑. สังเกตความสามารถของนักเรียนในการออกเสียง สระ พยัญชนะ ตามแผนภูมิ
 ๒. สังเกตความสามารถในการใช้ทั้งไม่สร้างประโยค
 ๓. สังเกตความสามารถในการจำคำศัพท์
 ๔. สังเกตความสามารถในการอ่านบทสนทนา
-

ชั่วโมงที่ ๒

จุดประสงค์การเรียนรู้

๑. นักเรียนสามารถออกเสียงและ บอกความหมายของ คำศัพท์ที่เรียนได้
๒. นักเรียนสามารถนำคำศัพท์มาใช้ในรูปแบบของคำกริยาในประโยค Present Progressive Tense ได้
๓. นักเรียนสามารถสร้างประโยคใน Present Progressive Tense ได้

เนื้อหา

- คำศัพท์ - read, eat, write, sing , work
- โครงสร้าง - Present Progressive Tense
- I am working
 - You are singing
 - He is reading

สื่อการเรียนรู้

๑. แผนภูมิเสียงสระและพยัญชนะ (vowel chart)
๒. แผนภูมิคำ (word chart)
๓. แท่งไม้ที่มีขนาดและสีต่าง ๆ กัน
๔. รูปภาพ
๕. ไม้ชี้

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

๑. การปฐมนิเทศ - ครูชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงวิธีการ เรียนการสอน ดังนี้
 - ๑.๑ ครูจะสอนโดยครูพูดเป็นแบบอย่างให้นักเรียนฟังเพียงครั้งเดียว
 - ๑.๒ ให้นักเรียนตั้งใจฟังและพยายามพูดโดยไม่ต้องกลัวผิด
 - ๑.๓ ครูจะใช้สัญลักษณ์แทนคำพูดของครู เช่น การชม การแบ่งกลุ่มย่อย การเตรียมพร้อมสำหรับการฟัง การเกาะจังหวะแทนจำนวนคำที่พูด ซึ่งแล้วแต่จะตกลงกันว่าจะทำกริยาอย่างไร

2. การสอนและการทดสอบ

2.1 ครูให้ดูฐานการฟัง จากนั้นครูออกเสียงสระและเสียงพยัญชนะใน fidel chart ให้นักเรียนฟัง 1 ครั้ง (การออกเสียงสระในสระเสียงสั้น หรือสระเสียงยาวเพื่อให้นักเรียนได้ฟังความแตกต่างของเสียงขึ้นอยู่กับ Fidel Chart เทคนิคของครูเช่นการออกเสียง /i/ กับ /i:/ ครูอาจจะทิ้งไม้ชี้ให้สั้นและยาวตามเสียงนั้น) เมื่อนักเรียนตั้งใจฟังครูออกเสียง 1 ครั้ง นักเรียนทุกคนก็ออกเสียงเองพร้อมกันและทีละคน

(หมายเหตุ) - สระที่เขียนเหมือนกันแต่ออกเสียงต่างกันต้องใช้คำต่างกันเช่น เสียง/i/ในคำว่า sing และเสียง /aɪ/ในคำว่า write)

	s -te
i	t -rk
ea	r
d	
i	wr
	w
o	k
	-ng

2.2 ครูออกเสียงพยัญชนะโดยประสมกับเสียงสระเป็นคำแต่ละคำโดยชี้ไปที่ fidel chart และ word chart ครูจะออกเสียงเพียงครั้งเดียวและให้นักเรียนออกเสียงพร้อมกันและทีละคน (ในกรณีที่นักเรียนคนใด Word Chart ออกเสียงไม่ถูก ครูจะชี้ให้นักเรียนที่ออกเสียงถูกต้อง ออกเสียงให้ฟังอีกครั้ง แล้วให้นักเรียนคนที่ออกเสียงไม่ถูกต้องออกเสียงใหม่)

(หมายเหตุ) - สีของสระใน fidel chart และ word chart ที่เป็นเสียงเดียวกันควรใช้สีเดียวกัน)

sing	singing
eat, read	eating
	reading
write	writing
work	working

2.3 ครูเลือกแท่งไม้ที่มีขนาดและสีต่าง ๆ กันเพื่อใช้แทนคำศัพท์แต่ละคำ เช่น แท่งไม้ขนาดกลางสีแดง แทนคำว่า sing สีเขียวแทนคำว่า eat----- แท่งไม้ขนาดเล็กสุดแทน V.to be และแท่งไม้ขนาดยาวสุดแทนประธาน เช่น แท่งไม้ขนาดเล็กที่สุด is am are -ing

กลาง sing ~~eat~~ read write work
ยาวที่สุด He she I You We They

๒.๔ ครูชูแท่งไม้แต่ละสีที่แสดงถึงคำศัพท์ใหม่ให้นักเรียนดู พร้อมกับนำแท่งไม้นั้นไปเทียบกับรูปภาพที่บอกความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ หรือครูจะให้ความหมายของคำศัพท์โดยการแสดงกิริยาท่าทางประกอบ แล้วครูออกเสียงให้นักเรียนฟัง ๑ ครั้ง จากนั้นครูให้นักเรียนออกเสียงเอง เช่น .-

ครูชูแท่งไม้สีเขียวขนาดกลางและนำแท่งไม้นั้นไปเทียบกับรูปภาพคนรับประทานอาหารหรือครูแสดงท่าทางการรับประทานอาหาร แล้วครูพูดว่า "eat" เมื่อครูพูด ๑ ครั้ง แล้วนักเรียนก็พูดคำว่า "eat" พร้อมกัน และทีละคนตามแท่งไม้ที่ครูชี้ขึ้น ครูสอนคำศัพท์ใหม่เช่นนี้จนครบทุกคำที่เตรียมไว้

๒.๕ ครูชูแท่งไม้ขนาดเล็กที่สุดสีดำ และออกเสียงว่า [ɪŋ] "ing" จากนั้นครูนำแท่งไม้ที่มีมาวางติดกับแท่งไม้ที่แสดงคำศัพท์ใหม่ เช่น .-

นำแท่งไม้สีดำมาวางเรียงติดต่อกับแท่งไม้สีแดงที่เป็นสัญลักษณ์ของ sing

เมื่อครูแสดงการเรียงแท่งไม้และอ่านให้ฟังครบ	ครูอ่านว่า	singing
ทั้งหมดแล้ว ครูเรียกนักเรียนคนใดคนหนึ่ง	ครูอ่านว่า	eating
ออกมาเรียงแท่งไม้แทนครูและให้เพื่อนอ่าน	ครูอ่านว่า	working---

จากนั้นครูเรียกอาสาสมัครออกมาเรียงแท่งไม้และอ่านเอง

๒.๖ ครูชูแท่งไม้ที่แสดงถึงประธาน และ v.to be (is, am, are) แต่ละแท่งแสดงให้นักเรียนดูพร้อมกับออกเสียงให้ฟัง เพื่อให้นักเรียนทราบว่าแท่งไม้ขนาดนี้สีนี้แทนคำใด จากนั้นครูนำแท่งไม้มาเรียงอาจจะเรียงทีละตอน เป็นคำ วลี ประโยค เมื่อครูเรียงแท่งไม้เสร็จ ครูจะเกาะจังหวะตามจำนวนคำ และให้นักเรียนอ่านแท่งไม้ที่เรียงนั้น การอ่านให้อ่านพร้อมกันและทีละคน จากนั้นครูเรียกนักเรียนคนใดคนหนึ่งออกมาเรียงแท่งไม้แทนครูเพื่อให้เพื่อนอ่าน และ เรียกนักเรียนออกมาเรียงแท่งไม้ และอ่านเองทีละคน เช่น.

_____ - is reading

_____ - She is reading

_____ - you are writing

๓. การฝึก

๓.๑ ครูแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย ๆ ๔ - ๕ กลุ่ม เพื่อการฝึก โดยครูจะแจกแท่งไม้และรูปภาพให้สมาชิกในแต่ละกลุ่มได้อีกการ ใช้ภาษาโดยใช้แท่งไม้และรูปภาพเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญในการสร้างประโยค สร้างสถานการณ์ นักเรียนจะผลัดกันพูดตามแท่งไม้ และรูปภาพขณะเดียวกันสมาชิกในกลุ่มจะช่วยเหลือกันแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียง และการใช้ภาษาตามโครงสร้าง และคำศัพท์ที่เรียนมา

๓.๒ ครูติดตามการเรียนของนักเรียนแต่ละกลุ่ม และให้ความช่วยเหลือเมื่อ
กลุ่มต้องการ

๓.๓ ครูใช้สัญลักษณ์ของการรวมกลุ่ม เมื่อหมดเวลาฝึกและ เตรียมพร้อมสำหรับ
กิจกรรมใหม่ เช่น ให้ทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ

๔. การรับฟังความคิดเห็น

ครูจะสอบถามความคิดเห็นและความรู้สึกของนักเรียนเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป เช่น - รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง
- ได้เรียนรู้อะไร
- เข้าใจสิ่งที่เรียนว่าอย่างไร

การประเมินผล

๑. สังเกตความสามารถของนักเรียนใน

๑.๑ การออกเสียงตามแผนภูมิ

๑.๒ การปฏิบัติตามคำสั่ง

๑.๓ การพูดโดยใช้แท่งไม้สร้างประโยค

๑.๔ การจำคำศัพท์

๒. การทำแบบฝึกหัด

ภาคผนวก ข.

- แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
- แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
- ตารางค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
- ตารางค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (๑.๐๑๑ - ๐๑๒)

โปรดอ่านคำสั่งให้เข้าใจ แล้วจึงทำแบบทดสอบ

คำสั่ง แบบทดสอบชุดนี้ มี ๒ ตอน จำนวน ๔๐ ข้อ ใช้เวลาทำแบบทดสอบ ๑ ชั่วโมง

ตอนที่ ๑ - ข้อสอบมี ๑๐ ข้อ

- ให้นักเรียนฟังข้อความจากเทปและเลือกข้อหนึ่งข้อใดที่มีรูปภาพตรงกับข้อความที่ไ้ฟังจากเทป จากนั้นกากบาท (X) ลงในวงเล็บใต้ตัวอักษร a, b, c หรือ d ในกระดาษคำตอบที่แจกให้

ตอนที่ ๒ - ข้อสอบมี ๓๐ ข้อ

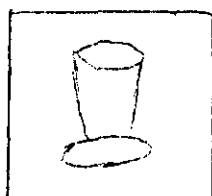
- ให้นักเรียนอ่านข้อความที่กำหนดให้และเลือกกากบาท (X) ลงในคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

Part 1 : Listen to the statements from the tape and then answer the questions

1. (Tape) A cup of coffee is on the plate.

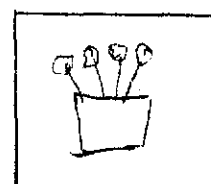
a

b

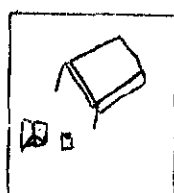

c

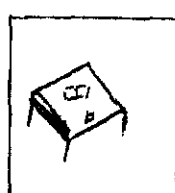

d

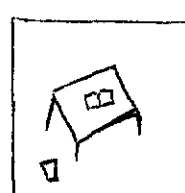
2. (Tape) My book is under the desk near the glass

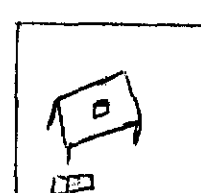
a

b

c

d

3. (Tape) She 's drawing a picture .

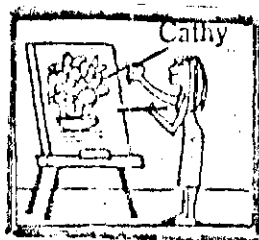
a

b

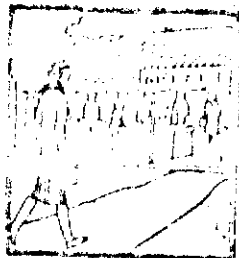

c

d

4. (Tape) I'm going to school .

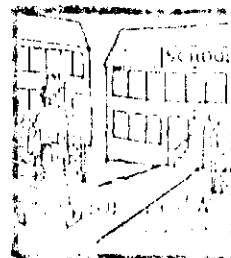
a

b

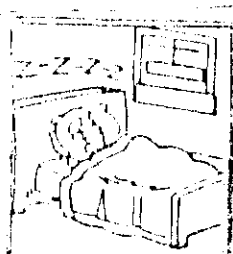

c

d

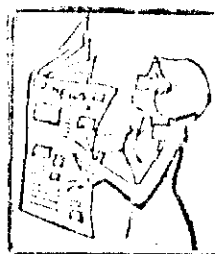
5. (Tape) Jane is reading the newspaper.

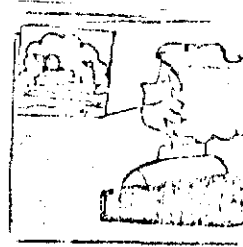
a

b

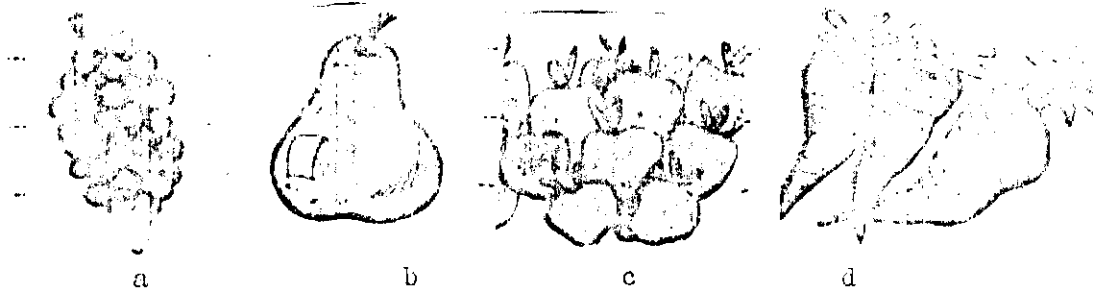
c

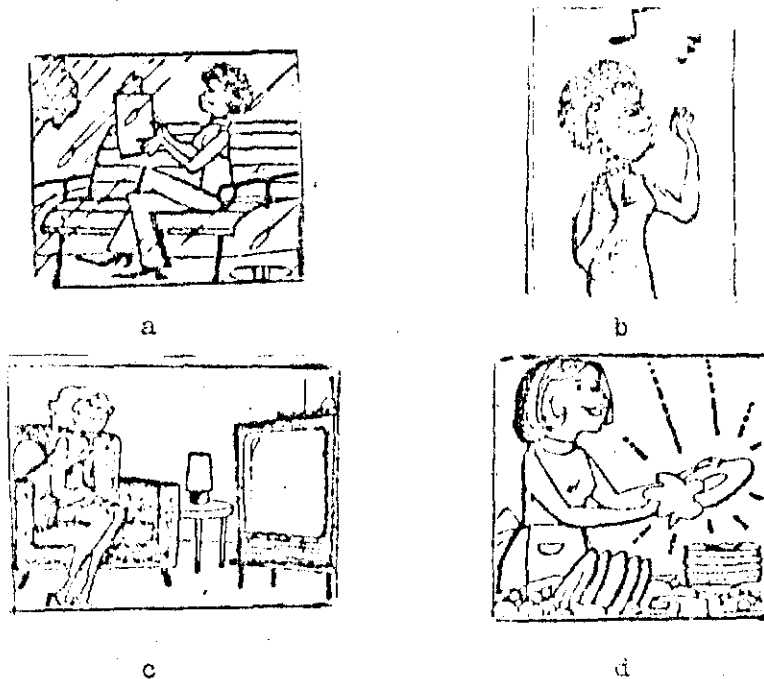
d

6. (Tape) A: What are these ?

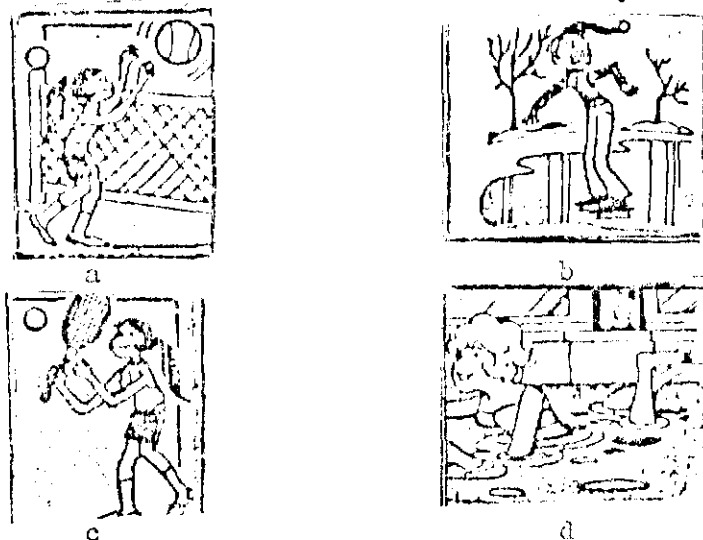
B: They are carrots.

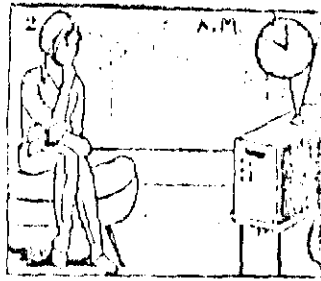
7. (Tape) My mother is washing the dishes .

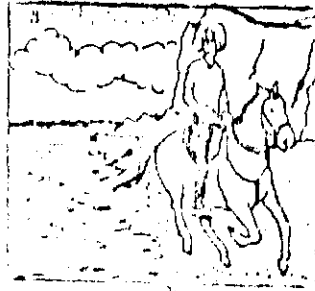
8. (Tape) Mary likes to play tennis .

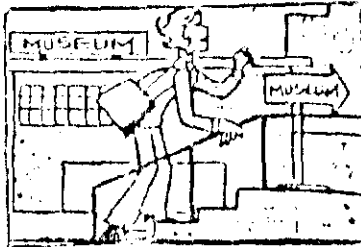
9. (Tape) My sister's at home .

a

b

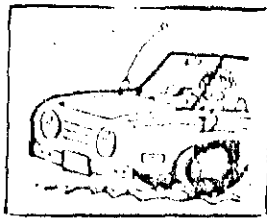

c

d

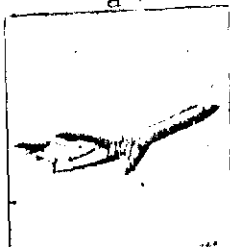
10. (Tape) John is going to London by plane .

a

b

c

d

11. A: How is John ?

B: _____

a. He's very well .

b. He's sleeping .

c. He's a teacher .

d. He's working .

12. A: How do you do ?

B: _____

a. I'm a student .

b. I'm fine .

C How do you do ?

d. Very well .

13. A: What's your father ?

B: _____

a. He's at home .

b. He's a pilot .

c. He's kind .

d. He's in the office .

14. A: _____

B: They're at school .

a. What are the students ?

b. How are the students ?

c. Where are the students ?

d. Who are the students ?

15. In the evening, I sit in the sitting - room _____ watch T.V.

- a. and b. but c. or d. so

16. A: _____ B: She ~~is~~ singing.

- a. When is she doing ? b. What is she doing ?
c. How is she doing ? d. Where is she doing ?

17. A: _____ B: Three

- a. What are there in the room ?
b. How many children are there in the room ?
c. How about the children in the room ?
d. Whose children are in the room ?

18. A: Is it a new shirt ? B: _____

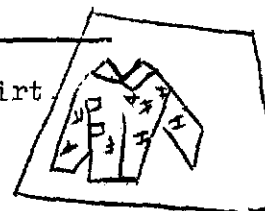
- a. No, it isn't . b. No, it isn't a shirt
c. No, it's a new shirt . d. No, it's a shirt .

19. A: _____ B: Yes, I do .

- a. What do you ~~study~~ everyday ?
b. When do you study English ?
c. Do you study English everyday ?
d. Are you studying English ?

20. A: _____ is this man ? B: Jane's father.

- a. Who b. Where c. Which d. How

Read the Story and answer the question 21 - 25

Read

Robert, Sylvia, and Vincent are friends. They are learning Spanish in the evening. They listen to the teacher, and they speak Spanish in class. At home they read Spanish books.

Robert works in a garage. He fixes cars. He's a mechanic. Vincent is a singer. He sings in a club. He sings English songs, Italian songs, and Spanish songs. Sylvia is a teacher. She works in a high school. She teaches chemistry.

21. What do Robert, Sylvia and Vincent read ?
a. English books ,	b. Spanish books
c. Chemistry books .	d. Italian books
22. Who is a singer ?
a. Robert	b. Vincent
c. Sylvia	d. All of them
23. Where does Robert work ?
a. in a school	b. in a garage
c. in a club	d. in a hotel

24. What subject do they study ?

a. English	b. French
c. Italian	d. Spanish

25. Which sentence is true ?

- a. Vincent can't sing Italian songs .
- b. Sylvia teaches biology .
- c. Robert is an electrician .
- d. They are friends .

Which sentence is correct ? (26 - 30)

26. _____

a. Give some paper me.	b. To give me some paper.
c. Give me some paper.	d. Giving me some paper.

27. _____

- a. There are some tea at the supermarket.
- b. There are a little coffee at the supermarket.
- c. There are any cheese at the supermarket.
- d. There are a lot of people at the supermarket.

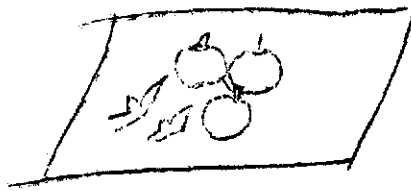
28. _____

- a. There isn't on the plate much cheese.
- b. On the plate ~~isn't~~ there much cheese.
- c. There isn't much cheese on the plate.
- d. Much cheese isn't on the plate there .

29. _____

- a. Ann is going to school not with her brother.
- b. Ann is going not to school with her brother.
- c. Ann with her brother is not going to school.
- d. Ann is not going to school with her brother.

30. _____

- a. This apple is delicious.
- b. That apple is delicious.
- c. These apples are delicious.
- d. Those apples are delicious.

31. There is _____ orange in the basket .

- a. a b. an c. the d. X

32. It is _____ quarter past six.

- a. a b. an c. the d. X

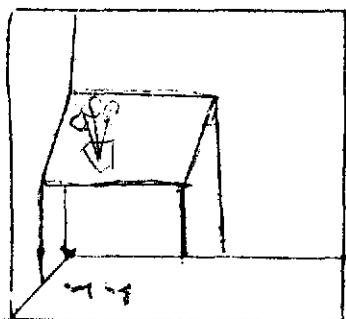
33. Mary and John _____ the house.

- a. is walking at b. is walking to
- c. are walking at d. are walking to

34. Where is Ladda now? _____ behind the tent.

- a. She sit b. She does sitting
- c. She is sit d. She is sitting

35. The flowers are _____

- a. on the wall
- b. in the glass
- c. near the shoes
- d. beside the floor

36. A: _____ B: At 9.00 P.m.

- a. What time do you go to bed ?
- b. What time do you going to bed ?
- c. What time are you go to bed ?
- d. What time are you going to bed ?

37. His house is near the school .

- a. He can go to school on foot
- b. He can go to school by plane
- c. He can go to school by bus.
- d. He can go to school by ship.

38. The teacher _____ in the room now.

a. works	b. working
c. is working	d. worked

39. I _____ my face, so I can't open the door.

a. wash	b. am washed
c. am washing	d. washed

40. A: _____ were you born ? B: In 1974.

a. When	b. Why	c. How	d. Where

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจไม่ล้มฤทธิ์
ในการเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึก ความคิดเห็น รวมถึงลักษณะนิสัยของนักเรียนที่มักจะประพฤติกฎปฏิบัติ ไม่มีคำตอบใดที่ถูกต้องหรือผิด เพราะแต่ละคนย่อมมีความรู้สึกนึกคิดและลักษณะนิสัยที่แตกต่างกัน คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์ต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนโปรดตอบให้ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง

วิธีการตอบ

ในกระดาษคำตอบจะมีช่องให้นักเรียนเลือกอยู่ ๓ ช่องด้วยกัน แต่ละช่องจะมีข้อความต่าง ๆ เรียงตามลำดับ คือ "จริง" "ไม่แน่ใจ" "ไม่จริง" ขอให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามทีละข้อแล้วพิจารณาตามความคิดเห็นของนักเรียนว่า ข้อความนั้นเป็นจริงเพียงใด

โปรดเขียนเครื่องหมายถูก (✓) ลงในข้อที่ท่านเลือกในกระดาษคำตอบ เพียงข้อละ ๑ คำตอบ เท่านั้น

ตัวอย่าง

(๐) ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอยู่เสมอว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าชอบเรียนมากที่สุด

ขอให้นักเรียนพิจารณาว่านักเรียนมีความรู้สึกเช่นนี้หรือไม่เพียงใด ถ้านักเรียนมีความรู้สึกที่ข้อความดังกล่าวตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุดก็ให้นักเรียนกาเครื่องหมายถูก (✓) ลงในช่อง "จริง" ดังนี้

ข้อความ	ความรู้สึก		
	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง
(๐) ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอยู่เสมอว่า วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าชอบเรียนมากที่สุด	✓		

ข้อที่	ข้อความ	ความรู้สึก		
		จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง
๑.	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกเสมอว่าไม่มีสิ่งอื่นใดจะมีค่าเท่าเทียมกับความสำเร็จในการเรียน			
๒.	สิ่งที่น่าวิตกสำหรับข้าพเจ้าก็คือ ความล้มเหลวในการเรียน			
๓.	ข้าพเจ้าชอบวิธีการเรียนด้วยการใช้ความคิดของตนเอง			
๔.	เมื่อมีใครคนหนึ่งได้คะแนนสูงสุด ข้าพเจ้าจะเกิดความรู้สึกที่อยากจะแข่งขันกับเขา			
๕.	ข้าพเจ้าชอบครูที่สอนโดยการใช้วิธีสอนแบบใหม่ๆ			
๖.	แม้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ใช่นักเรียนที่ฉลาดที่สุดในชั้นเรียน แต่ข้าพเจ้าก็สามารถเรียนได้ทันเพื่อน			
๗.	ขณะที่เรียนข้าพเจ้าตั้งใจที่จะเรียนรู้เรื่องที่ครูสอนให้เข้าใจจริง			
๘.	ข้าพเจ้ามีความพยายามที่จะทำอะไรให้ดีกว่าที่คิดไว้			
๙.	ทุกครั้งที่ทำงานเป็นกลุ่ม ข้าพเจ้าชอบเป็นผู้นำมากกว่าผู้ตาม			
๑๐.	เมื่อครูให้การบ้าน ข้าพเจ้าจะทำให้เสร็จก่อนเพื่อนเสมอ			
๑๑.	เมื่อข้าพเจ้าพบคนอื่นที่ได้รับการยกย่องสรรเสริญว่าเรียนดี เก่ง ข้าพเจ้าจะรู้สึกเฉย ๆ ไม่สนใจที่จะเป็นเช่นนั้น			
๑๒.	งานที่ข้าพเจ้าพอใจที่จะทำก็คืองานที่ใช้ความสามารถของตน			

ข้อที่	ข้อความ	ความรู้สึก		
		จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง
๑๓.	ข้าพเจ้าไม่มีความรู้สึกที่อยากจะทำอะไรสูง กว่าเพื่อน ๆ			
๑๔.	จิตใจของข้าพเจ้ามักจะคิดแต่เรื่องการแข่งขันกับ ผู้อื่น			
๑๕.	ข้าพเจ้าชอบเปรียบเทียบผลงานของตนเองกับ ผู้อื่นเสมอ			
๑๖.	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจเมื่อมีผู้อื่นมากอยุ่แนะนำ เรื่องต่าง ๆ			
๑๗.	เมื่อประสบความสำเร็จในทางเรียน ข้าพเจ้าจะ ท้อแท้เสมอ			
๑๘.	ข้าพเจ้าชอบทำงานที่ข้าพเจ้าคิดว่าทำได้ดีกว่า ผู้อื่น			
๑๙.	ข้าพเจ้าชอบเรียนในวิชาที่มีอุปกรณ์การสอนแบบ แปลก ๆ			
๒๐.	ข้าพเจ้ามีความคิดที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ให้มี ความใหม่อยู่เสมอ			
๒๑.	ข้าพเจ้าเรียนหนังสือด้วยความสนุกมากกว่ารู้สึก ทุกข์ใจ			
๒๒.	ไม่ว่าข้าพเจ้าจะทำอะไรก็ตาม ข้าพเจ้าจะพยายาม จนสุดความสามารถเสมอ			
๒๓.	ข้าพเจ้ารู้สึกเฉย ๆ กับการเรียน			
๒๔.	ทุกครั้งที่ทำกาบ้านวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า ชอบทำข้อที่ยาก ๆ มากกว่าข้อที่ง่าย ๆ			

ข้อที่	ข้อความ	ความรู้สึก		
		จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง
๒๕.	เมื่อข้าพเจ้าเห็นเพื่อนของข้าพเจ้าได้รับการยกย่องจากครูว่าเรียนเก่ง ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจที่จะแข่งขันกับเขา			
๒๖.	เมื่อข้าพเจ้าไม่สามารถตอบคำถามในขณะที่เรียนได้ ข้าพเจ้ารู้สึกเฉย ๆ ไม่กระตือรือร้นในการหาคำตอบ			
๒๗.	ข้าพเจ้าไม่กังวลความหวังใด ๆ ในการเรียนหนังสือ			
๒๘.	ข้าพเจ้าเชื่อว่าทุกคนจะเรียนได้ก็ หากครูส่งเสริมให้ทุกคนรักการอ่าน และรู้สึกถึงตนเอง			
๒๙.	มีอยู่บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจ เพราะได้ทำงานจนสำเร็จ			
๓๐.	ข้าพเจ้าชอบช่วยเหลือเพื่อนในสิ่งที่ข้าพเจ้ารู้ดี และเข้าใจ ด้วยความเต็มใจเสมอ			

ตาราง ค่าความยาวสาย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบวัดผล
สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน ๔๐ ข้อ

ข้อสอบ	P_H	P_L	P	r	ข้อสอบ	P_H	P_L	P	r
๑	.๗๖	.๓๑	.๕๔	.๔๕	๒๑	.๕๒	.๑๗	.๒๙	.๓๐
๒	.๖๘	.๒๓	.๔๕	.๔๕	๒๒	.๕๙	.๑๖	.๓๖	.๔๖
๓	.๗๕	.๒๕	.๕๐	.๕๐	๒๓	.๗๓	.๒๙	.๕๑	.๔๔
๔	.๕๔	.๓๓	.๔๓	.๒๒	๒๔	.๕๖	.๒๓	.๓๙	.๓๕
๕	.๕๗	.๑๙	.๓๗	.๔๐	๒๕	.๕๕	.๓๓	.๔๔	.๒๓
๖	.๕๑	.๒๕	.๔๑	.๓๓	๒๖	.๕๕	.๒๓	.๓๔	.๒๕
๗	.๖๘	.๑๖	.๔๑	.๕๓	๒๗	.๕๔	.๑๓	.๒๗	.๓๘
๘	.๕๙	.๓๓	.๔๖	.๒๗	๒๘	.๗๕	.๒๑	.๔๘	.๕๔
๙	.๖๓	.๒๒	.๔๒	.๒๒	๒๙	.๕๐	.๒๘	.๓๙	.๒๓
๑๐	.๕๖	.๒๒	.๔๑	.๓๑	๓๐	.๕๗	.๑๖	.๓๑	.๓๖
๑๑	.๒๙	.๑๓	.๒๐	.๒๓	๓๑	.๓๘	.๑๙	.๒๘	.๒๓
๑๒	.๓๑	.๑๖	.๒๓	.๒๐	๓๒	.๕๔	.๑๗	.๓๕	.๔๐
๑๓	.๕๙	.๓๐	.๓๙	.๒๐	๓๓	.๗๕	.๓๐	.๕๓	.๔๔
๑๔	.๓๖	.๑๕	.๒๗	.๒๑	๓๔	.๖๑	.๓๕	.๔๘	.๒๖
๑๕	.๗๐	.๓๗	.๕๔	.๓๔	๓๕	.๗๘	.๖๕	.๗๒	.๑๖
๑๖	.๕๖	.๒๖	.๔๑	.๓๑	๓๖	.๖๐	.๒๘	.๔๔	.๓๓
๑๗	.๗๐	.๒๖	.๔๘	.๔๔	๓๗	.๕๒	.๑๗	.๒๙	.๓๐
๑๘	.๓๐	.๑๑	.๒๐	.๒๘	๓๘	.๕๖	.๒๕	.๓๕	.๒๓
๑๙	.๗๙	.๕๒	.๖๑	.๓๙	๓๙	.๘๓	.๕๐	.๖๗	.๓๗
๒๐	.๕๒	.๑๗	.๒๙	.๓๐	๔๐	.๓๓	.๑๗	.๒๕	.๒๑

ตาราง ค่าเฉลี่ยจำแนกของแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
ภาษาอังกฤษ จำนวน ๓๐ ข้อ

ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t
๑	๓.๘๖	๑๖	๕.๑๕
๒	๕.๘๐	๑๗	๓.๑๐
๓	๓.๒๑	๑๘	๓.๘๒
๔	๖.๗๘	๑๙	๔.๕๒
๕	๓.๖๗	๒๐	๔.๑๙
๖	๓.๕๕	๒๑	๕.๑๒
๗	๖.๗๔	๒๒	๗.๕๒
๘	๗.๕๗	๒๓	๔.๒๒
๙	๕.๗๓	๒๔	๕.๖๑
๑๐	๓.๘๙	๒๕	๔.๖๕
๑๑	๕.๑๕	๒๖	๕.๙๔
๑๒	๕.๐๐	๒๗	๗.๕๒
๑๓	๔.๖๓	๒๘	๔.๙๘
๑๔	๕.๔๒	๒๙	๔.๒๐
๑๕	๖.๖๗	๓๐	๓.๒๕

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่เรียนโดยวิธีการสอน
แบบไฮเลนต์ เวย์ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ

ของ

วิบูลรัตน์ วาดรักษ์จิต

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าอิสระ
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ ๒๕๒๘

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับวิธีการสอนตามคู่มือครู เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง และศึกษาปฏิสัมพันธ์ ระหว่างระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ กับวิธีการสอนทั้ง 2 วิธี

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2528 โรงเรียนเกตุมวดี จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 60 คน ได้มาด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นตามระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยกลุ่มทดลองเรียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนแบบ ไฮเลนต์ เวย์ และกลุ่มควบคุมเรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู หลังจากเสร็จสิ้นการทดลองให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง

ผลการวิจัย พบว่า

1. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ รวมทั้งไม่พบความแตกต่างในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง

2. นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ ที่เรียนโดยวิธีการสอน แบบไฮเลนต์ เวย์ กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษกับวิธีสอนมีปฏิสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๔. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

๕. นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางการเรียน สูง ปานกลาง และต่ำ ที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบไฮเลนต์ เวย์ กับที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA I STUDENTS' ENGLISH
LEARNING ACHIEVEMENT AND ACHIEVEMENT MOTIVE
THROUGH THE SILENT WAY METHOD AND
THE METHOD IN THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

WIBOONRATANA WADRAXCHIT

Presented in partial fulfillment of the requirement
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
February 1986

The purpose of this study was to compare the learning achievement and achievement motive of Mathayom Suksa I students in both sexes, compare the English learning achievement and achievement motive among those students with high, average and low abilities through the Silent Way method and the method in the teacher's manual, and also to study the interaction between the students, with high, average and low abilities, learning by the two methods.

60 Mathayom Suksa I boy and girl students of the academic year 1986 from Ketoomvadee School, in Samutsakorn, were selected as the subject by using stratified random sampling technique. Students studying through the Silent Way method were assigned into the experimental group; where as those studying through the method in the teacher's manual were in the control group. The English learning achievement test and the achievement motive test were given immediately after the treatment.

The two-way analysis of variance was statisticall used for dato analysis

The findings indicated that:

1. There was no significant difference in English Learning achievement between the students studying through The Silent Way method and the method in the Teacher's Manual, and also no difference was found between sexes.

2. There was significant difference in English Learning achievement among students with high, average and low abilities who studied English through the Silent Way method and the method in the Teacher's Manual.

3. There was no interaction between the students, with high, average and low abilities, learning by,

4. There was no significant difference in achievement motive between the students studying through The Silent Way method and the method in the Teacher's Manual

5. There was no significant difference in achievement motive among students with high, average and low abilities who studied English through the Silent Way method and the method in the Teacher's Manual.